

ARULMIGU PALANIANDAVR ARTS COLLEGE FOR WOMEN
(Autonomous)

(Re-Accredited with 'B⁺⁺' Grade by NAAC 3rd Cycle)
Run by Arulmigu Dhandayuthapani Swamy Thirukoil, H.R & C.E Dept. Government of Tamil Nadu
A Government Aided College - Affiliated to Mother Teresa Women's University, Kodaikanal
CHINNAKALAYAMPUTHUR(PO), PALANI - 624615

LEARNING RESOURCES
MODERN GOVERNMENTS

PREPARED

BY

PG & RESEARCH DEPARTMENT OF HISTORY

Objective Questions and Answers Descriptive Answers

1. இந்த உலகத்தின் சமுதாய அமைப்பிற்கு நாடே அடிக்கல் ஆகும் என்று கூறியவர் யார்?

பேராசிரியர். லாஸ்கி

2. நாடு எத்தனை கூறுபாடுகளை உள்ளடக்கியது?

மக்கள் தொகை, நிலப்பரப்பு, அரசாங்கம், இறைமை

3. உலகத்தின் சமுதாய அமைப்பிற்கு அடிக்கல் ஆகும்?

நாடு

4. தற்கால அரசாங்கங்கள் என்ற பாடம் எதைப் பற்றி படிப்பதாகும்?

அரசியலமைப்பு

5. ஒரு நாட்டை ஆளும் சமூகத்தினர் எவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றனர்?

அரசு

6. ஒரு நாட்டின் அரசாங்கத்தின் அடிப்படை அமைப்பை வகுத்துக் கொடுப்பது எது?

அரசியலமைப்பு

7. அரசியல் அமைப்பில் காணப்படும் மூன்று முக்கிய துறைகள் யாவை?

சட்டம் இயற்றும் துறை, நிர்வாக துறை, நீதித்துறை

8. ஒரு நாட்டின் அரசியலமைப்பு விதிகள் ஒரு படிவமாகவோ அல்லது ஆவணமாகவோ எழுதப்பட்டிருப்பது அரசியலமைப்பாகும்?

எழுதப்பட்ட அரசியல் அமைப்பு

9. எழுதப்பட்ட அரசியல் அமைப்புக்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் நாடுகள் யாவை?

அமெரிக்கா, இந்தியா, பிரான்ஸ்

10. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு யார் தலைமையில் வடிவமைக்கப்பட்டது?

ஜார்ஜ் வாஷிங்டன்

11. இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணய சபையால் இந்திய அரசியலமைப்பு எந்த ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது?

1949, நவம்பர் 26

12. எழுதப்படாத அரசியலமைப்பை பின்பற்றக்கூடிய நாடு எது?

இங்கிலாந்து

13. அரசியலமைப்பு சட்டங்களை திருத்துவதற்கு உபயோகப்படுத்தப்படுகின்ற முறையின் அடிப்படையில் அரசியலமைப்பு எவ்வாறு பிரிக்கப்படுகிறது?

நெகிழும் அரசியலமைப்பு, நெகிலா அரசியல் அமைப்பு

14. ஒற்றை ஆட்சி முறையை பின்பற்றக்கூடிய நாடுகள் யாவை?

இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இத்தாலி, ஜப்பான்

15. பல அரசுகள் ஒன்று சேர்ந்து புதிய அரசை ஏற்படுத்தும் முறை ___ என்று அழைக்கப்படுகிறது?

கூட்டாட்சி அரசு

16. கூட்டாட்சி அரசுக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் நாடுகள் யாவை?

அமெரிக்கா, சுவீட்சர்லாந்து, ஆஸ்திரேலியா

17. அதிகாரப் பிரிவினை கோட்பாட்டை முதன்முதலாக சரியாக வடிவமைத்தவர் யார்?

பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த மாண்ட்ஸ்க்யூ

18. மாண்ட்ஸ்க்யூ எழுதிய நூலின் பெயர் என்ன?

சட்டத்தின் கருப்பொருள்

19. மாண்ட்ஸ்க்யூ எந்த நாட்டின் அரசியல் அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது அதிகாரப் பிரிவினை கோட்பாட்டை வடிவமைத்தார்?

இங்கிலாந்து

20. சமநிலை தலையிட்டுக் கொள்கை எந்த நாட்டில் பின்பற்றப்படுகிறது?

அமெரிக்கா

21. அரசின் ஆணைகளை செயல்படுத்தும் துறை எவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது?

நிர்வாகத்துறை

22. நிர்வாகத்துறையின் முக்கியமான பணி என்ன?

சட்டமன்றம் இயற்றிய சட்ட திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவது

23. இந்தியாவில் தலைமை நீதிமன்ற தலைமை நீதிபதி யாரால் நியமிக்கப்படுகிறார்?

இந்திய குடியரசு தலைவர்

24. தலைவர் முறை நிர்வாகத்துறைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் நாடு எது?

அமெரிக்கா

25. நீதித்துறையின் நேர்மையே ஒரு அரசாங்கத்தின் உயர்வை காட்டும் அளவுகோல் ஆகும் என்று கூறியவர் யார்?

பேராசிரியர். பிரைஸ்

26. சட்டமன்றங்களால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களுக்கு விளக்கம் கொடுப்பது____
துறையாகும்?

நீதித்துறை

27. நீதிமன்றங்கள் தனது____மூலம் மக்களின் உரிமைகளையும் தனிநபர்
உரிமைகளையும் பாதுகாக்கிறது?

நீதிப்பேராணை

28. சட்டசபையின் முக்கியமான பணி என்ன?

சட்டம் இயற்றுதல்

29. இந்தியாவில் எல்லா மாநில சபைகளின் உறுப்பினர்கள் மூலம்
தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர் யார்?

குடியரசுத் தலைவர்

30. இந்திய பாராளுமன்றத்தில் எத்தனை சபைகள் உள்ளன?

மேல் சபை, கீழ் சபை

31. இந்தியாவில் சட்டமன்றங்களில் இரு சபைகளைக் கொண்ட மாநிலங்கள் எது எது?

பீகார், கர்நாடகம், மகாராஷ்டிரா, உத்திரபிரதேசம்

32. இந்தியாவில் மேல் சபை எவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது?

ராஜ்யசபை

33. ஒரு நாட்டில் சட்டமன்றத்தில் ஓரவை இருக்குமானால் அது எவ்வாறு அழைக்கப்படும்?

ஓரவை சட்ட மன்றம்

34. ஈரவை சட்டமன்ற முறையை பின்பற்றக் கூடிய நாடுகள் எது எது?

இங்கிலாந்து இந்தியா, அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், சுவீட்சர்லாந்து

35. இந்திய பாராளுமன்ற கீழ் சபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவு?

545

36. இந்தியாவில் கீழ் சபை எவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது?

லோக்சபை

37. எதிர்க்கட்சி எதுவும் இல்லாமல் ஒரே கட்சி ஆட்சி ஆட்சி செய்வது__ என்று அழைக்கப்படுகிறது?

ஒரு கட்சி ஆட்சி முறை

38. இரு கட்சி ஆட்சி முறைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் நாடு எது?

அமெரிக்கா

39. செல்வாக்கு குழுக்கள் எதன் அடிப்படையில் அமைக்கப்படுகிறது?

தொழில் மற்றும் சமய அடிப்படையில்

40. செல்வாக்கு குழுக்கள் அதிகம் காணப்படும் நாடு எது?

அமெரிக்கா

41. உலகிலேயே எழுதப்படாத அரசியலமைப்பை பின்பற்றக்கூடிய நாடு எது?

இங்கிலாந்து

42. சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற தத்துவத்தை முதன்முதலாக விளக்கியவர் யார்?

பேராசிரியர் டைசி

43. 1947 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட சட்டம் எது?

அரசரின் ஆணைச் சட்டம்

44. பேராசிரியர் டைசி எழுதிய நூல் எது?

அரசியலமைப்பின் சட்டம்

45. ஒற்றையாட்சி முறை அரசியலமைப்பு எனப்படும் எனக் கூறியவர் யார்?

சி. எப்.ஸ்ட்ராங்

46. பாராளுமன்றங்களின் தாய் என அழைக்கப்படும் நாடு எது?

இங்கிலாந்து

47. இங்கிலாந்து எந்த ஆட்சி முறையை பின்பற்றக் கூடிய நாடு எது?

ஒற்றை ஆட்சி

48. இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பின் காமன் வெல்த் எத்தனை நாடுகளை கொண்ட அமைப்பாகும்?

53

49. தற்போது இங்கிலாந்தின் அரசராக உள்ளவர் யார்?

மூன்றாம் சார்லஸ்

50. இங்கிலாந்து கேபினட் கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்குவர் யார்?

பிரதம மந்திரி

51. பிரதம மந்திரி கேபினட் வளைவின் ஆதாரங்கள் என்று கூறியவர்?

மார்லி பிரபு

52. இங்கிலாந்து பிரபுக்களவையின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்ட ஆண்டு?

1949

53. இங்கிலாந்து நாட்டின் வெளியுறவுக்கொள்கை பற்றி முடிவு எடுப்பவர் யார்?

அமைச்சர் குழு

54. இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் பொதுமக்கள் சபையின் முக்கிய அலுவலர் யார்?

சபாநாயகர்

55. பொதுமக்கள் சபையின் சபாநாயகர் எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர்?

5

56. இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் தேசிய நிதியின் காவலர் என்று அழைக்கப்படுவது?

பொதுமக்கள் சபை

57. பாராளுமன்ற நடைமுறைகள் என்ற நூலை வெளியிட்டவர் யார்?

சார் தாமஸ் எர்ங்கின்டே

58. இங்கிலாந்து அரசாங்கம் இரகசிய சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட ஆண்டு?

1920

59. இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தை இயக்குவது யார்?

கேபினட்

60. இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் மசோதாக்கள் எந்த சபையில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது?

பொதுமக்கள் சபை

61. முதன்முதலாக எழுத்துருவம் பெற்ற பெருமை எந்த நாட்டின் அரசியலமைப்பைச் சாரும்?

அமெரிக்கா

62. அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பு எப்போது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது?

1988

63. அமெரிக்க அரசாங்கத்தை மக்களின் அரசாங்கம் என்று கூறியவர் யார்?

ஆபிரகாம் லிங்கன்

64. அமெரிக்க தேசிய கீதத்தை எழுதியவர் யார்?

பிரான்சிஸ் காட் கீ

65. அமெரிக்கக் கூட்டாட்சியில் எத்தனை மாநிலங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன?

50

66. அமெரிக்க கூட்டாட்சி அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையே ஏற்படும் பிரச்சனைகளை தீர்த்து வைப்பவர் யார்?

தலைமை நீதிமன்றம்

67. நாட்டில் தொழில்துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்காக கொண்டு வரப்பட்ட கட்சி?

சமதர்ம கட்சி

68. அமெரிக்க குடியரசுத்தலைவரின் அலுவலகம் எங்கு உள்ளது?

வெள்ளை மாளிகை

69. அமெரிக்காவின் தற்போது ஜனாதிபதி யார்?

ஜோ பைடன்

70. அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவரை தேர்ந்தெடுக்கும் குழு எது?

தேர்வுக்குழு

71. அமெரிக்க தேர்வுக் குழுவின் உறுப்பினர் எத்தனை பேர்?

538

72. அமெரிக்க படைத்துறையின் தலைமை தளபதி யார்?

குடியரசுத் தலைவர்

73. அமெரிக்க ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலம் எத்தனை ஆண்டு?

4 ஆண்டுகள்

74. அமெரிக்காவில் என்ன வகையான அரசாங்கம் உள்ளது?

குடியரசு

75. அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் எந்த திருத்தம் அடிமை முறையை முறையாக ஒழித்தது?

13 வது திருத்தம்

76. அமெரிக்க புரட்சியின் மகள்கள் என்று அழைக்கப்படும் அமைப்பு எந்த ஆண்டு நிறுவப்பட்டது?

1990

77. ஜூலை 4 - ம் தேதி எந்த ஆவணத்தை நினைவு கூறியது?

சுதந்திர தினத்திற்கான அறிவிப்பு

78. அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் எந்த திருத்தம் கூட்டாட்சி மதுவிலக்கை விதித்தது?

18 வது திட்டம்

79. அமைதிக்கான நோபல் பரிசை வென்ற அமெரிக்க ஜனாதிபதி யார்?

ஜிம்மி கார்ட்டர்

80. அமெரிக்க பிரதிநிதி சபை எனப்படும் கீழ் சபையில் எத்தனை உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்?

435

81. அமெரிக்க பிரதிநிதி சபை தேர்தலில் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள் எத்தனை வயதிற்கு குறையாமல் இருக்க வேண்டும்?

25

82. அமெரிக்க செனட் சபையில் எத்தனை நிரந்தர குழுக்களும் இயங்கி வருகின்றன?

18

83. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் எத்தனை நீதிமன்றங்கள் உள்ளன?

2, கூட்டாட்சி மற்றும் மாநில நீதிமன்றங்கள்

84. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் எத்தனை வகையான சட்டங்கள் உள்ளன?

4

85. ஜனநாயகக் கட்சி யார் தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

தாமஸ் ஜெபார்சன்

86. அமெரிக்கா காங்கிரஸ் எத்தனை சபைகளை கொண்டுள்ளது?

இரண்டு

87. அமெரிக்கா காங்கிரஸ் மேல் சபையாக விளங்குவது எது?

செனட்

88. அமெரிக்கா செனட் சபையில் எத்தனை உறுப்பினர்கள் கொண்டது?

100

99. தற்கால அரசியலின் உன்னத படைப்பு என்று கூறியவர் யார்?

வின்சே ரோசஸ்

90. அமெரிக்கா காங்கிரஸ் பிரதிநிதி சபை கூட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்குபவர்?

சபாநாயகர்

91. அமெரிக்கா செனட் சபைக்கு தலைமை தாங்குபவர் யார்?

துணை குடியரசு தலைவர்

92. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் முதல் தலைமை நீதிபதி யார்?

ஜான் ஜெ

93. அரசியலமைப்பின் காவலன் என்றும் அடிப்படை உரிமையின் காவலன் என்றும் அழைக்கப்படுவது?

தலைமை நீதிமன்றம்

94. அமெரிக்காவின் உச்ச நீதிமன்றம் எப்போது முறையாக நிறுவப்பட்டது?

1789

95. நீதிமன்றங்களில் நீதிபதிகள் யாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றன?

குடியரசுத் தலைவர்

96. அமெரிக்கா நீதிப்புனராய்வு என்னும் கோட்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்தியவர் யார்? சர்

ஜான் மார்சல்

97. அமெரிக்கா நீதித்துறை அமைப்பிற்கு மையமாக திகழ்வது எது?

நீதிப்புனராய்வு

98. அமெரிக்கா நீதிமன்றத்தில் உள்ள நீதிபதிகள் எண்ணிக்கை என்ன?

ஒன்பது

99. அமெரிக்க பண்ணை குழுக்கள் எத்தனை வகைப்படும் அவை யாவை?

இரண்டு தேசிய பண்ணை அமைப்பு தேசிய விவசாயிகள் சங்கம்

ஜனாதிபதி மற்றும் பாராளுமன்ற அரசாங்கம்

ஆகும் பாராளுமன்றம் மற்றும் ஜனாதிபதி முறைகளைத் தவிர, இரண்டு அமைப்புகளின் அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு கலப்பு முறையும் இருக்கலாம். இந்த அமைப்புகளுக்கு இடையிலான முக்கிய வேறுபாடு சட்டமன்றம், நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறை ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான அதிகாரப் பிரிவின் அளவு. ஜனாதிபதி மற்றும் பாராளுமன்ற அமைப்புகளுக்கு இடையிலான மற்றொரு முக்கிய வேறுபாடு நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்புக்கூறல்

ஜனாதிபதி ஆட்சி முறை

ஜனாதிபதி முறைமையில், அரசாங்கத்தின் தலைவர் ஒரு நிர்வாகத்தை வழிநடத்துகிறார், அது சட்டமன்றத்திலிருந்து வேறுபட்டது. இங்கு அரச தலைவரும் அரச தலைவரும் ஒன்றே. மேலும், ஒரு முக்கிய அம்சம் என்னவென்றால், நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பல்ல.

ஜனாதிபதி முறையின் அம்சங்கள்

1. நிறைவேற்று அதிகாரி (ஜனாதிபதி) சட்டமியற்றும் செயல்களை வீட்டோ செய்ய முடியும்.
2. ஜனாதிபதிக்கு ஒரு நிலையான பதவிக்காலம் உள்ளது மற்றும் சட்டமன்றத்தில் நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பு மூலம் அவரை நீக்க முடியாது.
3. பொதுவாக, குற்றவாளிகளுக்கு வழங்கப்படும் நீதித்துறை தண்டனைகளை மன்னிக்கும் அல்லது மாற்றும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு உண்டு.
4. ஜனாதிபதி நேரடியாக மக்களால் அல்லது தேர்தல் கல்லூரியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்.

ஜனாதிபதி முறையின் சிறப்புகள்

ஜனாதிபதி முறையின் நன்மைகள்

அதிகாரங்களைப் பிரித்தல்: அரசாங்கத்தின் மூன்று ஆயுதங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சார்பற்றதாக இருப்பதால் நிர்வாகத்தின் செயல்திறன் பெரிதும் மேம்படுத்தப்படுகிறது.

- நிபுணத்துவ அரசாங்கம்: நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்டவர்கள் சட்டமியற்றுவவர்களாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதால், சம்பந்தப்பட்ட துறைகள் அல்லது அமைச்சகங்களுக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கு பல்வேறு துறைகளில் வல்லுனர்களை ஜனாதிபதி தேர்ந்தெடுக்கலாம். திறமையும் அறிவும் உள்ளவர்கள் அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிப்பது உறுதி.
- ஸ்திரத்தன்மை: இந்த வகை அரசாங்கம் நிலையானது. ஜனாதிபதியின் பதவிக்காலம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், சட்டமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆதரவிற்கு உட்படாததாலும், அரசாங்கத்தை இழப்பது குறித்து அவர் கவலைப்படத் தேவையில்லை. அரசு திடீரென கவிழும் அபாயம் இல்லை. தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கு ஜனாதிபதிக்கு அரசியல் அழுத்தங்கள் இல்லை.
- கட்சி அமைப்பின் செல்வாக்கு குறைவு: பதவிக்காலம் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளதால், அரசியல் கட்சிகள் அரசாங்கத்தை அகற்ற முயற்சிக்கவில்லை.

ஜனாதிபதி முறையின் குறைபாடுகள்

குறைவான பொறுப்புள்ள நிர்வாகி: நிறைவேற்று அதிகாரம் மற்றும் ஜனாதிபதி மீது சட்டமன்றத்திற்கு எந்தப் பிடியும் இல்லை என்பதால், அரசாங்கத்தின் தலைவர் சர்வாதிகாரமாக மாறலாம்.

- நிறைவேற்று மற்றும் சட்டமன்றம் இடையே முட்டுக்கட்டைகள்: இங்கு அதிகாரங்கள் மிகவும் கடுமையான பிரிப்பு இருப்பதால், அரசாங்கத்தின் இரு கரங்களுக்கிடையில் அடிக்கடி மோதல்கள் ஏற்படலாம், குறிப்பாக சட்டமன்றத்தில் ஜனாதிபதியின் அரசியல் கட்சி ஆதிக்கம் செலுத்தவில்லை என்றால். இது நேரத்தை வீணடிப்பதால் செயல்திறன் அரிப்புக்கு வழிவகுக்கும்.
- கடுமையான அரசாங்கம்: ஜனாதிபதி முறைமைகள் கடுமையானவை என்று அடிக்கடி குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. இதில் நெகிழ்வுத்தன்மை இல்லை.
- அமைப்பை கெடுக்கிறது: இந்த அமைப்பு ஜனாதிபதிக்கு ஆதரவளிக்கும் அதிகாரங்களை வழங்குகிறது. இங்கு, அவரவர் விருப்பப்படி நிர்வாகிகளை தேர்வு செய்யலாம். இது ஜனாதிபதிக்கு நெருக்கமானவர்கள் (உறவினர்கள், வணிக

கூட்டாளிகள், முதலியன) அரசாங்கத்தில் பாத்திரங்களைப் பெறும் கொள்ளை முறைக்கு வழிவகுக்கிறது.

அரசாங்கத்தின் பாராளுமன்ற அமைப்பு

அரசியலமைப்பை உருவாக்குபவர்கள் இங்கிலாந்தில் உள்ள அமைப்பால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டதால், இந்தியா முதன்மையாக ஒரு பாராளுமன்ற அரசாங்கத்தை தேர்ந்தெடுத்தது. ஸ்தாபக தந்தைகள் பார்த்த மற்றொரு காரணம், பாராளுமன்ற மாதிரியானது நமது மக்கள்தொகையில் உள்ள பல்வேறு மற்றும் மாறுபட்ட குழுக்களுக்கு இடமளிக்கும் வகையில் மட்டுமே செயல்படும். மேலும், ஜனாதிபதி முறைமையில் அதிகாரங்களை கடுமையாகப் பிரிப்பது, நிறைவேற்று அதிகாரம் மற்றும் சட்டமன்றம் ஆகிய இரு பிரிவுகளுக்கு இடையே மோதல்களை ஏற்படுத்தும், இது நமது புதிதாக சுதந்திரம் பெற்ற நாடு மோசமாகப் பெறலாம்.

உலகில் ஜனாதிபதி பதவிகளை விட அதிகமான பாராளுமன்ற அரசாங்க வடிவங்கள் உள்ளன. இந்த அமைப்பில், பாராளுமன்றம் பொதுவாக உச்சமானது மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பாகும். இது அரசாங்கத்தின் அமைச்சரவை வடிவம் என்றும், 'பொறுப்பு அரசாங்கம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

பாராளுமன்ற அமைப்பின் அம்சங்கள்

1. சட்டமன்றத்திற்கும் நிர்வாகத்திற்கும் இடையே உள்ள நெருங்கிய உறவு: இங்கே, பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்கள் குழுவுடன் இணைந்து நிர்வாகத்தை உருவாக்குகிறது மற்றும் பாராளுமன்றம் சட்டமன்றமாகும். பிரதமர் மற்றும் அமைச்சர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடமிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள், இது சட்டமன்றத்தில் இருந்து நிறைவேற்று அதிகாரம் வெளிப்படுகிறது என்பதைக் குறிக்கிறது.
2. சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பான நிர்வாகி: நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பு. ஒரு கூட்டுப் பொறுப்பு உள்ளது, அதாவது, ஒவ்வொரு அமைச்சரின் பொறுப்பும் முழு சபையின் பொறுப்பாகும்.
3. இரட்டை நிர்வாகி: இரண்டு நிர்வாகிகள் உள்ளனர் - உண்மையான நிர்வாகி மற்றும் பெயரிடப்பட்ட நிர்வாகி. பெயரளவிலான நிறைவேற்று அதிகாரி மாநிலத் தலைவர்

(ஜனாதிபதி அல்லது மன்னர்) அதே சமயம் உண்மையான நிர்வாகி அரசாங்கத்தின் தலைவராக இருக்கும் பிரதமர்.

4. நடைமுறையின் இரகசியம்: அமைச்சரவை நடவடிக்கைகள் இரகசியமானவை மற்றும் பொதுமக்களுக்கு வெளிப்படுத்தப்படக் கூடாது என்பதே இந்த அரசாங்கத்தின் முன்நிபந்தனையாகும்.
5. பிரதமரின் தலைமை: இந்த வகை அரசாங்கத்தின் தலைவர் பிரதமர் ஆவார். பொதுவாக, கீழ்சபையில் பெரும்பான்மை பெறும் கட்சியின் தலைவர் பிரதமராக நியமிக்கப்படுவார்.
6. இருசபை சட்டமன்றம்: பெரும்பாலான நாடாளுமன்ற ஜனநாயகங்கள் இருசபை சட்டமன்றத்தைப் பின்பற்றுகின்றன.
7. நிலையான பதவிக்காலம் இல்லை: அரசாங்கத்தின் பதவிக்காலம் கீழ்சபையில் அதன் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பொறுத்தது. நம்பிக்கையில்லா வாக்கெடுப்பில் அரசாங்கம் வெற்றிபெறவில்லை என்றால், அமைச்சர்கள் குழு ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். தேர்தல் நடத்தப்பட்டு புதிய அரசு அமையும்.

இந்தியா இந்த முறையைப் பின்பற்றினாலும், பிரிட்டிஷ் மாதிரியின் தாக்கத்தால், இந்திய மற்றும் பிரிட்டிஷ் அமைப்புகளுக்கு இடையே சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. அவை:

- இந்தியாவில், பிரதமர் ராஜ்யசபா அல்லது லோக்சபாவில் இருந்து இருக்கலாம். பிரிட்டனில், பிரதமர் எப்போதும் கீழ்சபையான ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் இருந்து வருவார்.
- பிரிட்டனில், சபாநாயகர் நியமிக்கப்பட்டவுடன், அவரது/அவள் அரசியல் கட்சியில் இருந்து முறையாக ராஜினாமா செய்கிறார். இந்தியாவில், சபாநாயகர் அவர்/அவள் கட்சியின் உறுப்பினராகத் தொடர்கிறார்.
- நிழல் அமைச்சரவை என்ற கருத்து இந்தியாவில் இல்லை. பிரிட்டனில், எதிர்க்கட்சி ஒரு நிழல் அமைச்சரவையை உருவாக்குகிறது, அது அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் மற்றும் கொள்கைகளை ஆய்வு செய்கிறது. இது மாற்று திட்டங்களையும் வழங்குகிறது.

பாராளுமன்ற அமைப்பின் சிறப்புகள்

- நிர்வாகத்திற்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் இடையே சிறந்த ஒருங்கிணைப்பு: நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்தின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதால், பொதுவாக பெரும்பான்மையான சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்

அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பதால், சட்டங்களை இயற்றுவதும் அவற்றைச் செயல்படுத்துவதும் எளிதானது.

- எதேச்சதிகாரத்தைத் தடுக்கிறது: நிறைவேற்று அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்குப் பொறுப்பாக இருப்பதால், அதை நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தில் வாக்களிக்க முடியும் என்பதால், சர்வாதிகாரம் இல்லை. மேலும், ஜனாதிபதி முறைமை போன்று அதிகாரம் ஒரு கையில் குவிக்கப்படவில்லை.
- பொறுப்புள்ள அரசு: சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் கேள்விகள் கேட்கலாம் மற்றும் பொது நலன் சார்ந்த விஷயங்களை விவாதித்து அரசுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கலாம். நிறைவேற்று அதிகாரத்தின் செயற்பாடுகளை பாராளுமன்றம் சரிபார்க்க முடியும்.
- பல்வேறு குழுக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதல்: இந்த அமைப்பில், நாட்டின் பல்வேறு குழுக்களுக்கு பாராளுமன்றம் பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குகிறது. இந்தியா போன்ற நாட்டிற்கு இது மிகவும் முக்கியமானது.
- வளைந்து கொடுக்கும் தன்மை: தேவைப்பட்டால், PM ஐ எளிதாக மாற்ற முடியும் என்பதால், அமைப்பில் நெகிழ்வுத்தன்மை உள்ளது. இரண்டாம் உலகப் போரின் போது, பிரித்தானிய பிரதமர் நெவில் சேம்பர்லெய்னுக்குப் பதிலாக வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் நியமிக்கப்பட்டார். இது ஜனாதிபதி முறையைப் போலல்லாமல், அவர்/அவள் முழு பதவிக் காலத்திற்குப் பிறகு அல்லது பதவி நீக்கம்/இயலாமை ஏற்பட்டால் மட்டுமே மாற்றப்பட முடியும்.

பாராளுமன்ற அமைப்பின் குறைபாடுகள்

- அதிகாரப் பிரிப்பு இல்லை: உண்மையான அதிகாரப் பிரிப்பு இல்லாததால், சட்டமன்றம் எப்போதும் நிர்வாகத்தை பொறுப்பேற்க முடியாது. அரசாங்கத்திற்கு நல்ல பெரும்பான்மை இருந்தால் இது குறிப்பாக உண்மை. மேலும், கட்சித் தாவல் தடை விதிகள் காரணமாக, சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கள் சுதந்திரம் மற்றும் அவர்களின் புரிதல் மற்றும் கருத்துகளின்படி வாக்களிக்க முடியாது. அவர்கள் கட்சி கட்டளையை பின்பற்ற வேண்டும்.
- தகுதியற்ற சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்: இந்த அமைப்பு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை உருவாக்குகிறது, அதன் நோக்கம் நிர்வாகத்தில் மட்டுமே நுழைகிறது. சட்டம் இயற்றுவதற்கு அவர்கள் பெரும்பாலும் தகுதியற்றவர்கள்.
- ஸ்திரமின்மை: அரசாங்கங்கள் அவையில் பெரும்பான்மையை நிரூபிக்கும் வரை மட்டுமே நிலைத்திருக்கும் என்பதால், தேர்தலுக்குப் பிறகு தனிப்பெரும் கட்சி

இல்லை என்றால் ஸ்திரமின்மை இருக்கும். கூட்டணி அரசாங்கங்கள் பொதுவாக மிகவும் நிலையற்றவை மற்றும் குறுகிய காலம் நீடிக்கும். இதன்காரணமாக, மக்கள் நலன் / நலன் பற்றி கவலைப்படுவதை விட, அதிகாரத்தில் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதில்தான் நிர்வாகி கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

- அமைச்சர்கள்: நிர்வாகிகள் ஆளுங்கட்சியை சேர்ந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். இது தொழில்துறை நிபுணர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதை நிராகரிக்கிறது.
- உடனடி முடிவை எடுக்கத் தவறுதல்: அமைச்சர்கள் குழுவால் நிலையான பதவிக் காலம் இல்லை என்பதால், அது தைரியமான மற்றும் நீண்ட கால கொள்கை முடிவுகளை எடுக்கத் தயங்குகிறது.
- கட்சி அரசியல்: தேசிய நலன்களை விட, கட்சி நலன்களே அரசியல்வாதிகளை உந்தித் தள்ளும் பார்லிமென்ட் அமைப்பில் கட்சி அரசியல் தெளிவாகத் தெரிகிறது.
- அதிகாரத்துவத்தின் கட்டுப்பாடு: அரசு ஊழியர்கள் அதிக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் பல்வேறு விஷயங்களில் அமைச்சர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குகிறார்கள் மற்றும் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பேற்க மாட்டார்கள்.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் முக்கிய அம்சங்கள்

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு முற்றிலும் குறியிடப்பட்ட ஒன்றல்ல, சட்டங்கள், மரபுகள், சில விதிகள் மற்றும் ஒழுங்குமுறைகள் அரசியலமைப்பு ஆவணங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்த ஆவணங்கள் நாட்டின் செயல்பாட்டை தீர்மானிக்கின்றன மற்றும் இந்த 'எழுதப்படாத' அரசியலமைப்பிற்கு சில அம்சங்களை வழங்குகின்றன. மிக முக்கியமான சில அம்சங்கள் பின்வரும் பிரிவுகளில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளன: பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் சில முக்கிய அம்சங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு எழுதப்படாதது

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் மிக முக்கியமான அம்சம் எழுதப்படாத தன்மை. பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு என்று அழைக்கப்படும் எழுத்துப்பூர்வ ஆவணம் அல்லது துல்லியம் எதுவும் இல்லை. உண்மையில் பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் இந்த அம்சமே டோக்வில்லே ஆங்கில அரசியலமைப்பு உண்மையில் இல்லை என்று குறிப்பிடுவதற்கு வழிவகுத்தது. இந்த அம்சத்தின் முக்கிய காரணம் (எழுதப்படாத அரசியலமைப்பு) இது அரசியல் மரபுகள் மற்றும் மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது, அதனால்தான் இது

எழுதப்பட்ட ஆவணங்களில் இல்லை. இருப்பினும், இது பாராளுமன்ற சிலைகள், வரலாற்று ஆவணங்கள், நீதித்துறை முடிவுகள் மற்றும் அரசியலமைப்பு பாத்திரங்களை உள்ளடக்கிய சில எழுதப்பட்ட பகுதிகளையும் கொண்டுள்ளது.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு பரிணாம வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப காலப்போக்கில் வளர்ந்தது என்பதாகும். இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு எந்த அரசியலமைப்பு சபையாலும் உருவாக்கப்படவில்லை. அதன் வெளிப்புறமானது என்று யாரும் கூற முடியாது, அது படிப்படியான வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியின் விளைபொருளாக இருப்பதால், அதன் பிறந்த தேதியை துல்லியமாகக் கூற முடியாது. அதன் வளர்ச்சி என்பது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலான வளர்ச்சியின் உடைக்கப்படாத தொடர்ச்சியாகும். அதன் ஆதாரங்கள் பல சில நேரம் தற்செயலானவை மற்றும் சில நேரம் வளர்ச்சியின் படி உயர் வடிவமைப்புகளால்.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு நெகிழ்வானது

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு மிகவும் நெகிழ்வான அரசியலமைப்பாகும். இது பாராளுமன்றத்தின் எளிய பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்படலாம், திருத்தப்படலாம் மற்றும் ரத்து செய்யப்படலாம். நெகிழ்வுத்தன்மையின் அம்சம், அனுசரிப்பு மற்றும் தகவமைப்புத் தன்மையைப் பொறுத்தது. பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின் இந்த திறன், காலப்போக்கில் சமூகத்தின் புதிய தேவைகளுக்கு ஏற்ப வளர் உதவுகிறது. எனவே, இதன் காரணமாக மாநிலம் மற்றும் மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான அனைத்துத் தேவைகளையும் அது எப்போதும் பூர்த்தி செய்கிறது.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு ஒரு ஒற்றையாட்சித் தன்மை கொண்டது

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு ஒரு கூட்டாட்சிக்கு எதிராக ஒற்றையாட்சித் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் ஒரு இறையாண்மையான அமைப்பான பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. அரசின் நிர்வாக உறுப்புகள் அதற்குக் கீழ்ப்பட்டவை மற்றும் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துகின்றன மற்றும் அதற்குப் பதிலளிக்க வேண்டும். ஒரே ஒரு சட்டமன்றம் மட்டுமே உள்ளது. இங்கிலாந்து, ஸ்காட்லாந்து, வேல்ஸ் போன்றவை நிர்வாக அலகுகள் மற்றும் அரசியல் தன்னாட்சி அலகுகள் அல்ல.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு ஒரு பாராளுமன்ற நிர்வாகத்தை ஊக்குவிக்கிறது

இங்கிலாந்தில் ஒரு பாராளுமன்ற ஆட்சி முறை உள்ளது. இறையாண்மை கொண்ட அரசன் அனைத்து அதிகாரங்களையும் அதிகாரங்களையும் பறித்துவிட்டான். உண்மையான செயற்பாட்டாளர்கள் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை கட்சியைச் சேர்ந்த அமைச்சர்கள் மற்றும் அவர்கள் அதன் நம்பிக்கையை தக்க வைத்துக் கொள்ளும் வரை பதவியில் இருப்பார்கள். பிரதமரும் அவரது அமைச்சர்களும் அவர்களின் செயல்கள் மற்றும் கொள்கைகளுக்கு சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பு. இந்த அமைப்பில் நிறைவேற்று மற்றும் சட்டமன்றம் கூட்டாட்சி அரசாங்க வடிவத்தைப் போல பிரிக்கப்படவில்லை

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு ஒரு இறையாண்மை பாராளுமன்றத்தை ஊக்குவிக்கிறது. பரியம்நெட் ஐக்கிய இராச்சியத்தில் உச்சமானது மற்றும் இறையாண்மை கொண்டது. சட்டத்தின் கட்டளை இறுதியானது மாநிலத்தில் உள்ள எந்த நீதிமன்றமும் சட்டங்களின் செல்லுபடியை சவால் செய்ய முடியாது

பிகாமரலிசம்

பாராளுமன்றத்தில் ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட் மற்றும் ஹவுஸ் ஆஃப் காமன் என இரண்டு அறைகள் உள்ளன. மக்களுடன் நேரடியாக இணைந்திருக்கும் பாராளுமன்றத்தின் கீழ் அறையே காமன்ஸ் இல்லமாகும். அதன் பாப்புலர் செம்பர், அதன் உறுப்பினர் இங்கிலாந்து மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பாராளுமன்றம் மேல் செம்பர் ஆகும். இது அடிப்படையில் ஒரு பரம்பரை செம்பர் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் ராஜா / ராணியால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள்.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் ஆட்சியை ஆதரிக்கிறது

நவீன சட்ட அமைப்புகள், பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பைப் போலவே, சட்டத்தின் ஆட்சியை அடிப்படை உரிமைகளாகக் கருதுகின்றன. சட்டத்தின் ஆட்சியின் கோட்பாடுகள்:

- சட்டத்தின் பார்வையில், அனைவரும் சமம் மற்றும் பொருட்படுத்தாமல்.
- எந்தவொரு தனிநபரும் அல்ல, சட்டமே உயர்ந்தது என்பதை இந்தக் கோட்பாடு வலியுறுத்துகிறது.
- திறமையான நீதிமன்றத்தால் நியாயமான மற்றும் போதுமான விசாரணை இல்லாமல், யாரையும் சிறையில் அடைக்க முடியாது. ஒரு வழக்கமான நடைமுறையின் மூலம் வழக்கமான நீதிமன்றத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட சட்ட மீறல்

நிரூபிக்கப்பட்டால் ஒழிய, சுதந்திரம் அல்லது சொத்து மூலம் யாரும் தண்டிக்கப்பட முடியாது.

பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பு ஒரு சுதந்திரமான நீதித்துறையை பரிந்துரைக்கிறது

அரசியலமைப்பில் உள்ள சட்டத்தின் ஆட்சியானது, பாராளுமன்றத்தின் இரு அவைகளிலும் ஒரு நடைமுறைக்குப் பிறகு மட்டுமே நீதிபதிகள் குறிப்பிடத்தக்க தவறான நடத்தைக்காக பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட முடியும் என்ற உண்மையால் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இதன் விளைவாக, நீதிபதிகள் எந்த அச்சமும் தயவும் இல்லாமல் தங்கள் முடிவுகளை எடுக்க சுதந்திரமாக உள்ளனர்.

மக்கள் சபை

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (எம்.பி.க்கள்) அல்லது காமன்ஸ் சபை என்பது மக்களால் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும். அவர்கள் 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை பொதுத் தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள். தேவை ஏற்பட்டால் பிரதமரால் விரைவில் தேர்தலை நடத்த முடியும். ஒரு எம்.பி இறந்த அல்லது ஓய்வு பெற்ற தொகுதியிலும் இடைத்தேர்தல் வரலாம். பெரும்பாலும், ஆளும் அரசியல் கட்சிக்கு நாடாளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை எம்பிக்கள் உள்ளனர்.

ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ்

அவர்கள் பரம்பரை சகாக்கள், வாழ்க்கை சகாக்கள் மற்றும் சர்ச் ஆஃப் இங்கிலாந்தின் மிக மூத்த பிஷப் ஆகியோரைக் கொண்டுள்ளனர். ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸில் 12 மூத்த நீதிபதிகள் அமர்ந்திருந்தனர், ஆனால் அவர்கள் இப்போது பாராளுமன்றத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் உச்ச நீதிமன்றமாக அமர்ந்துள்ளனர்.

பாராளுமன்ற சட்டத்தை அறிமுகப்படுத்துதல்

பெரும்பான்மையான நாடாளுமன்றச் சட்டங்களை அரசாங்கம் அறிமுகப்படுத்துகிறது. முன்மொழியப்பட்ட சட்டத்தில் என்ன சேர்க்கப்பட வேண்டும் மற்றும் சமூகத்தில் அதன் விளைவுகள் மற்றும் தாக்கங்கள் ஆகியவற்றை அறிவுறுத்தல்களின் மூலம் முதலில் கருவூலத்திற்கு பாராளுமன்ற ஆலோசகர் உருவாக்குகிறார். வரைவு மசோதா என்று அழைக்கப்படுகிறது. கருவூலத்திற்கான பாராளுமன்ற ஆலோசகர் சிவில் சேவையில் உள்ள வழக்கறிஞர்கள்.

சட்டத்தை உருவாக்கும் நிலைகள்

ஆங்கில சட்ட அமைப்பில் சட்டத்தை உருவாக்கும் நிலைகளில் பில், முதல் வாசிப்பு (பில் முதலில் படிக்கப்பட்டது), இரண்டாம் வாசிப்பு, குழு நிலை, அறிக்கை நிலை, மூன்றாம் வாசிப்பு, ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ் மற்றும் ராயல் அசென்ட் ஆகியவை அடங்கும்.

பொது மசோதா

பொது மசோதா முழு நாட்டையும் அல்லது அதன் பெரும் பகுதியையும் பாதிக்கும். அவர்கள் நாட்டில் உள்ள சட்டங்களை மாற்றுவதற்கு அமைச்சரவையால் தயாரிக்கப்பட்டு பசுமைத் தாள் மூலம் முன்வைக்கப்படுகிறார்கள். குற்றவியல் நீதிச் சட்டம் 2003, அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தச் சட்டம் 2005 ஆகியவை எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

தனியார் உறுப்பினர்கள் மசோதா

அத்தகைய சில மசோதாக்கள் சட்டமாகின்றன. பின்பெஞ்ச் எம்.பி.யால் அவை தயாரிக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு செய்வதற்கான உரிமையை வென்றெடுப்பதற்கு அவர்கள் ஒரு வாக்குச்சீட்டில் நுழைய வேண்டும். பின்னர் அவர்கள் மசோதாவை நிறைவேற்ற போதுமான பாராளுமன்ற நேரத்தை அனுமதிக்க அரசாங்கத்தை வற்புறுத்த வேண்டும். அத்தகைய மசோதாவின் எடுத்துக்காட்டுகள் 1967 கருக்கலைப்பு சட்டம் ஆகும்

தனியார் பில்

இந்த வகை மசோதா பொதுவாக உள்ளாட்சி அமைப்பு, பொது நிறுவனம் அல்லது பெரிய பொது நிறுவனங்களால் முன்மொழியப்படுகிறது

முதல் வாசிப்பு

இந்த வாசிப்பில், மசோதாவின் தலைப்பு மற்றும் அதில் உள்ளவை ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸில் வாசிக்கப்படும். இந்த கட்டத்தில் எதுவும் செய்யப்படவில்லை

இரண்டாம் வாசிப்பு

இந்த நிலையில் மசோதா மீதான விரிவான விவாதம் மற்றும் திருத்தம் செய்யப்படுகிறது. பின்னர் மசோதாவை தொடர வேண்டுமா வேண்டாமா என்று எம்.பி.க்கள் வாக்களிக்கின்றனர். உறுப்பினர்கள் தங்கள் அரசியல் கட்சியை ஆதரிப்பதற்காக இந்த கட்டத்தில் முக்கியமாக சவுக்கடி முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இது எப்போதும் பெரும்பான்மையை தற்போதைய அரசாங்கத்தின் வெற்றிக்கு காரணமாக இருக்கலாம்.

குழு நிலை

இங்குதான் இந்த மசோதா விரிவான ஆய்வுக்காக ஹவுஸ் ஆஃப் காமன்ஸ் குழுவுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. தேவைப்பட்டால் இந்த கட்டத்தில் மசோதாவில் மேலும் திருத்தங்கள் செய்யப்படலாம்.

அறிக்கை நிலை

குழு விவாதங்கள் மற்றும் திருத்தங்களை மீண்டும் சபைக்கு தெரிவிக்கிறது. இந்த மசோதா மேலும் விவாதிக்கப்பட்டு சபையில் வாக்களிக்கப்படுகிறது.

மூன்றாம் வாசிப்பு

மசோதா மீண்டும் சபையில் சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது. குறுகிய விவாதம் செய்து, அதை ஏற்க வேண்டுமா அல்லது நிராகரிக்க வேண்டுமா என்று வாக்களிக்கலாம்.

ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ்

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள 5 நிலைகளை கடந்து செல்வதற்காக இந்த மசோதா ஹவுஸ் ஆஃப் லார்ட்ஸ்க்கு அனுப்பப்படுகிறது. திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு, திருத்தங்களை பரிசீலிக்க பொது சபைக்கு திருப்பி அனுப்பப்படும்.

ராயல் ஏறுதல்

இது இறுதிக் கட்டமாகும், அங்கு மன்னர் சட்டமூலத்திற்கு முறையாக ஒப்புதல் அளித்து, பின்னர் நாடாளுமன்றத்தின் சட்டமாக மாற வேண்டும். இது இப்போது ராயல் அசென்ட் ஆக்ட் 1961-ன் கீழ் சம்பிரதாயமாகும், மன்னரிடம் அவர் ஒப்புதல் அளிக்கும் மசோதாவின் உரை கூட இருக்காது. 1707 இல், மன்னர் (ராணி அன்னை) ஸ்காட்டிஷ் மிலிஷியா மசோதாவுக்கு ஏற மறுத்தார்.

பிரதிநிதித்துவ சட்டம்

பிரதிநிதித்துவம் [6] என்பது சிறப்பு கடமை அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட பணியைச் செய்வதற்கு மற்றவர்களுக்கு அதிகாரம் வழங்குதல் அல்லது வழங்குதல். [7] ஒரு சமூகம் அல்லது நாட்டை நிர்வகிக்கும் சட்டம் அல்லது சட்டங்கள். பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரம் கொண்ட பிற அமைப்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டம் பிரதிநிதித்துவ சட்டம்

என்று அழைக்கப்படுகிறது. செயல்படுத்தும் சட்டம் என அழைக்கப்படும் பாராளுமன்றத்தின் பெற்றோர் சட்டம், சட்டங்களை உருவாக்க பாராளுமன்றத்தை மற்ற அமைப்புகளை நியமிக்க அனுமதிக்கிறது. [8] சட்டத்தை செயல்படுத்துவதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளில் நீதிக்கான அணுகல் சட்டம் 1999 மற்றும் குற்றவியல் நீதிச் சட்டம் 2003 ஆகியவை அடங்கும்.

பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் மூன்று முக்கிய வடிவங்கள் உள்ளன, இதில் சட்டப்பூர்வ கருவி (அரசு அமைச்சர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்), துணைச் சட்டங்கள் (உள்ளூர் அதிகாரிகள், பொது மற்றும் தேசியமயமாக்கப்பட்ட அமைப்புகளால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்கள்) அடங்கும். [9] மத்திய அரசு அவற்றை அங்கீகரிக்க வேண்டும். கவுன்சிலில் ஆணை அவசர காலத்தில் அரசால் செய்யப்படுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கம் அவற்றை உருவாக்கி, பிரிவி கவுன்சில் அதை அங்கீகரித்து, பின்னர் ராணியால் பாடப்பட்டது

பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் தேவை

பிரதிநிதித்துவ சட்டம் என்பது பாராளுமன்ற நேரத்தை மிச்சப்படுத்தும் சட்டங்களை உருவாக்குவதற்கான விரைவான வழியாகும். அவை நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன் நாடாளுமன்றத்தில் விவாதம் செய்து திருத்தம் செய்யத் தேவையில்லை. சில குறிப்பிட்ட பகுதிகள், தொழில்நுட்ப நிபுணத்துவம் தேவைப்படும் சிக்கல்கள் பற்றிய தேவையான அறிவு பாராளுமன்றத்திற்கும் இல்லாமல் இருக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக, பல்வேறு தொழில்கள் தங்கள் உடல்நலம் மற்றும் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் குறித்த அறிவை எதிர்பார்க்க வேண்டும், அதே நேரத்தில் உள்ளூர் வாகன நிறுத்தத்திற்கு உள்ளூர் அறிவு தேவைப்படுகிறது.

பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் கட்டுப்பாடு

பிரதிநிதித்துவ சட்டம் கட்டுப்படுத்தப்படுவது முக்கியம், ஏனெனில் அது பெரும்பாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத அமைப்புகளால் உருவாக்கப்படுகிறது, மேலும் அந்தச் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் பலருக்கு உள்ளது. அது கட்டுப்படுத்தப்படாவிட்டால், நியாயமற்ற சட்டம் [10] பிறரின் வாழ்க்கையை மிகவும் கடினமாக்கும். எனவே அதிகாரம் அல்லது அதிகாரம், பிற அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்படுவது, தவறாகப் பயன்படுத்தப்படாமல் இருப்பதை உறுதிசெய்வது பாராளுமன்றம் மற்றும் நீதிமன்றங்களால் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. சுற்றுச்சூழலை பாதிக்கக்கூடிய திட்டமிடல் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன் பொது விசாரணை தேவைப்படலாம். பாராளுமன்றத்தால் உருவாக்கப்பட்ட இயலாமைச் சட்டம், யார் சட்டங்களை இயற்றலாம், எப்போது

சட்டங்களை இயற்றலாம், சட்டங்களின் வகை மற்றும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தை உருவாக்குவதற்கான வரம்பு ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

பாராளுமன்ற இறையாண்மை

எந்தவொரு பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தையும் எந்த நேரத்திலும் திரும்பப்பெற பாராளுமன்றத்திற்கு இருக்கும் அதிகாரம் இதுவாகும். பாராளுமன்றம் எந்த தடையுமின்றி பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் அதே விஷயத்தில் சட்டத்தை இயற்றலாம் தீவிர வைரஸ்களின் அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தை நீதிமன்றம் சவால் செய்யலாம். Ultra vires என்பது சட்டம் செயல்படுத்தும் சட்டத்தில் பாராளுமன்றத்தால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. [13] ஏற்கனவே விளக்கப்பட்டுள்ளபடி, சட்டத்தை செயல்படுத்துவது என்பது சில பிரதிநிதித்துவ நபர் அல்லது அமைப்பு சட்டங்களை உருவாக்க அனுமதிக்கும் சட்டமாகும். அல்ட்ரா வைரஸ்கள் எனக் கண்டறியப்பட்ட எந்தவொரு பிரதிநிதித்துவ சட்டமும் செல்லாது என்று தீர்ப்பளிக்கப்படுகிறது மற்றும் செயல்படுத்த முடியாது.

பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தின் விமர்சனம்

பாராளுமன்றம் முக்கியமாக ஆளும் அரசாங்கத்தின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களைக் கொண்டுள்ளது, இது ஒரு வழியில் அல்லது மற்றொன்று பிரதிநிதித்துவ சட்டத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். ஆளும் அரசுக்குச் சாதகமாகச் சட்டங்கள் இயற்றப்படலாம் என்பதால் அது ஒரு பாரபட்சமாக இருக்கலாம். இது அரசியல் மோதலை உருவாக்கலாம், ஏனெனில் இது ஜனநாயகத்திற்கு மாறான அர்த்தம் அதிகாரம் என்பது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் அல்லாத மக்களிடம் அதிக ஜனநாயக சமூகத்திற்கான சட்டத்தை உருவாக்குகிறது. துணை பிரதிநிதிகள் குழுவின் அதிக ஆபத்து உள்ளது, அதாவது பிரதிநிதித்துவ அமைப்புகளும் சட்டங்களை உருவாக்க மற்றவர்களை நியமிக்கின்றன. லேடவுன் நடைமுறை பின்பற்றப்படாததால், அப்படிப்பட்டவர்களால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் செல்லாது என்று அழைக்கப்படலாம்.

பிரதிநிதித்துவ சட்டம் நமது சட்டத்தை உருவாக்கும் செயல்முறை, சமூகம் மற்றும் ஒட்டுமொத்த நாட்டிலும் எதிர்மறையான மற்றும் நேர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும், ஆனால் பாராளுமன்றம் மற்றும் நீதிமன்றங்கள் மதிப்பாய்வு செய்து திருத்தங்களைச் செய்வது எப்போதும் எளிதானது. மதிப்பாய்வு செயல்முறைகள் நேரத்தைச் செலவழிக்கலாம், நிதி இழப்பு ஏற்படலாம், ஏனெனில் அதைச் சரிபார்க்க நிபுணத்துவத்திற்கு பணம் செலுத்தப்படும். பிரதிநிதித்துவ சட்டம் ஒரு குறிப்பிட்ட

பகுதியில் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலை குறிவைக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தங்கள் சமூகங்களில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்து அதன் பின்னர் சமூகத்தை மீண்டும் வடிவமைப்பதற்கு சிறந்த சட்டங்களை உருவாக்கலாம்.

இந்திய அரசியலமைப்பு

இந்திய அரசியலமைப்பு என்பது இந்தியாவின் உயர்ந்தபட்ச சட்டமாகும். உலகின் மிகப்பெரிய குடியரசு நாடான சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு, உலகிலேயே மிக நீளமான அரசியலமைப்பாகும். இஃது எழுதப்பட்டுச் சட்டமாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு, நெகிழாத தன்மையும் நெகிழ்ச்சித் தன்மையும் உடையது. கூட்டாட்சியும் ஒருமுகத்தன்மையும் கொண்டது, பொறுப்புள்ள அரசாங்கத்தை உடையது என்று பல சிறப்பம்சங்களைக் கொண்டது. இஃது அடிப்படை அரசியல் கொள்கைகள், அரசாங்க நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பு, நடைமுறைகள், சக்திகள், மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள், உத்தரவுக் கொள்கைகள், குடிமக்களின் கடமைகள் ஆகியவற்றின் கட்டமைப்புகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இது தான் இதுவரை உலக நாடுகளின் இடையே எழுதப்பட்டதில் மிக நீண்ட அரசியலமைப்பாகும். இதில் மொத்தம் 25 பிரிவுகள், 12 அட்டவணைகள், 104 திருத்தங்கள், 448 உட்பிரிவுகள்(Articles) மற்றும் 117 ,369 சொற்கள் உள்ளன. இது ஆங்கிலப் பதிப்பைத் தவிர, ஒரு அதிகாரப்பூர்வ இந்தி மொழிபெயர்ப்பினையும் கொண்டுள்ளது. இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பணி 29 ஆகஸ்ட் 1947 அன்று முதல் இந்திய அரசமைப்பு நிர்ணய மன்றத்தால் தொடங்கப்பட்டது. முழுமையடைந்த அரசியலமைப்பு 1950 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 26 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது. (இத்தேதி 26 ஜனவரி 1930 , முழு தன்னாட்சி சாற்றல் நினைவாகத் தேர்வு செய்யப்பட்டது). இதன் மூலம் இந்தியா ஓர் ஒருங்கிணைந்த, தன்னாட்சி கொண்ட, குடியரசின் மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டின்படி வழிநடத்துகின்ற நாடாக அறிவித்துக் கொண்டது. நடைமுறைக்கு வந்த பிறகு, அதுவரை நாட்டின் அடிப்படை நிருவாக ஆவணமாக இருந்த இந்திய அரசு சட்டம், 1935 என்னும் சட்டத்திற்குப் பதில் இந்திய அரசியலமைப்பு நாட்டின் அடிப்படை நிர்வாக ஆவணமாக மாற்றியது. அரசியலமைப்புக்கு வலுசேர்க்கும் விதமாக 1976- இல் நடைபெற்ற திருத்தங்களில் இந்தியா பொதுவுடைமை, மதச்சார்பின்மை மற்றும் நேர்மை இவைகளைத் தன் கொள்கைகளாக அறிவித்தது. இந்தியா தனது அரசியலமைப்பின் ஏற்பை ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜனவரி 26-ஆம் தேதியைக் குடியரசு நாளாகக் கொண்டாடுகிறது.

இந்திய அரசியலமைப்பின்படி இந்தியா ஒரு கூட்டாட்சி (federalism) நாடாகும். இருப்பினும் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 'கூட்டாட்சி' (கூட்டரசு - federal government) என்ற

சொல்லிற்குப் பதிலாக ஒருங்கிணைந்த பகுதி (union) என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரை(preamble)யில், " இறையாண்மை உடைய மக்களாட்சி, சமதர்ம, சுதந்திரக் குடியரசு" என்றும் " இந்திய ஒன்றியம் என்றும் இந்தியா பெயரிடப்பட்டுள்ளது. இஃது இச்சட்டத் தொகுப்பின் முழுப் புரிதலையும் தரும்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் இந்தியக் குடிமக்களுக்கான அடிப்படை உரிமைகள் தொடக்கத்திலேயே வழங்கப்பட்டிருந்தாலும், பின்பு அடிப்படைக் கடமைகளும் உருவாக்கப்பட்டன. இந்திய அரசமைப்பின் தனிச் சிறப்புக்களில் 'அடிப்படை உரிமைகளும்' அடங்கும்.

இந்திய அரசமைப்பு சட்டம் உருவாக்கப்படும் போது, பல்வேறு நாடுகளின் அரசமைப்புச் சட்டங்களின் கூறுகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. இதனால், இந்திய அரசமைப்பு சட்டத்தைக் 'கடன்களின் பொதி' என்பர். 'கூட்டாட்சி முறையைக் கண்டாவில் இருந்தும், 'அடிப்படை உரிமைகள்' அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளிடம் இருந்தும், அடிப்படைக் கடமைகளை அன்றைய சோவியத் யூனியனிடமிருந்தும் பெற்றது. அரசியல் சட்டத்திருத்த முறையைத் தென்னாப்பிரிக்கா இருந்தும், மாநிலங்களவை நியமன எம்.பி.,க்கள் முறையை அயர்லாந்திடம் இருந்தும் பெற்றது.

இந்திய அரசியலமைப்பு உருவான வரலாறு

இந்திய துணைக்கண்டத்தின் பெரும்பாலான பகுதி 1858 லிருந்து 1947 வரை ஆங்கிலேயர் காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இந்தக் காலத்தில் வெளிநாட்டு ஆட்சியிலிருந்து சுதந்திரம் பெற இந்திய சுதந்திர இயக்கம் படிப்படியாக உயர்வு கண்டது. 1934-இல் இந்தியாவிற்கு ஓர் அரசியல் நிர்ணய மன்றம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுப்பப்பட்டது. பின்னர் 1936- இலும் 1939- இலும் இக்கோரிக்கைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. அதன்படி, அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தை உருவாக்கலாம் எனக் கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு மார்ச்-1942-இல் பரிந்துரைத்தது. பின்னர் வந்த அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு (மே-1946) அரசியல் நிர்ணய மன்றம் ஏற்படுத்த வேண்டும் எனப் பரிந்துரைத்தது. அதன்படி அரசியல் நிர்ணய மன்றத்திற்கான தேர்தல், ஜூலை 1946- இல் நடைபெற்றது. டிசம்பர் 1946- இல் அரசியல் நிர்ணய மன்றம் கூடியது. அம்மன்றத்தின் தற்காலிக தலைவராகச் சச்சிதானந்த சின்ஹா டிசம்பர் 09 தேர்வுசெய்யப்பட்டார். பிறகு நிர்ணய மன்றத்தின் நிரந்தர தலைவராக டிசம்பர்-11, 1946-இல் இராசேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1947,ஆகஸ்ட் 15- இல் பிரித்தானிய இந்தியாவானது இந்திய மாகாணம், பாக்கிஸ்தான் மாகாணம் என்ற இரண்டு நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டதால் சுதந்திர இந்தியாவிற்கான அரசியலமைப்பை மட்டும் உருவாக்கும் பணியை அரசியல் நிர்ணய மன்றம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம்

ஒன்றிய மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்திய உறுப்பினர்களால் அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம் அமைக்கப்பட்டது. ஜவகர்லால் நேரு, ராஜகோபாலாச்சாரி, ராஜேந்திர பிரசாத், சர்தார் வல்லபாய் படேல், சந்திப் குமார் படேல், டாக்டர் அம்பேத்கர், மவுலானா அபுல் கலாம் ஆசாத், ஷ்யாமா பிரசாத் முகர்ஜி, நளினி ரஞ்சன் கோஷ், மற்றும் பால்வந்த் சிங் மேத்தா ஆகியோர் சட்டமன்றத்தில் முக்கிய பிரமுகர்களாக இருந்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புகளைச் சேர்ந்த 30 மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள் அங்கு இருந்தனர். பிராங்க் அந்தோணி ஆங்கிலோ இந்திய சமூகத்தைப் பிரதிபலித்தார். பார்சி இனத்தவர்களை ஹெஸ்பி மோடி பிரதிபலித்தார். சிறுபான்மையினர் குழுவின் தலைவராக, ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் தவிர மற்ற அனைத்துக் கிரிஸ்துவர்களின் பிரதிநிதியாக :.அரென்ட்ர ஊமர் முகெர்ஜீ என்ற புகழ்பெற்ற கிரிஸ்துவர் இருந்தார். அரி பகதூர் குறாங் கோர்கா சமூகத்தைப் பிரதிபலித்தார். அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி ஐயர், பி ஆர் அம்பேத்கர், பெனகல் நர்சிங் ராவ் மற்றும் கி.மீ. முன்ஷி, கணேஷ் மவ்லன்கர் போன்ற முக்கிய நடுவர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். சரோஜினி நாயுடு, ஹன்சா மேத்தா, துர்காபாய் தேஷ்முக், ராஜ்குமாரி அம்ரித் கவுர் மற்றும் விஜயலட்சுமி பண்டிட் போன்றவர்கள் முக்கியமான பெண்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். அரசமைப்பு மன்றத்தின் முதல் ஜனாதிபதியாக டாக்டர் சச்சிதானந்தன் சின்ஹா இருந்தார். பின்னர், ராஜேந்திர பிரசாத் சட்டமன்ற தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அரசமைப்பு மன்ற உறுப்பினர்கள் டிசம்பர் 9 , 1946 அன்று முதல் முறையாகக் கூடினர்.

அரசியலமைப்புச் சட்ட வரைவுக் குழு

1947, ஆகஸ்ட் 29 - இல் அரசியல் நிர்ணய மன்றம் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. அதன்படி இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை எழுத பீ. இரா. அம்பேத்கர் தலைமையில் அவர் உட்பட ஏழு பேர் கொண்ட அரசியலமைப்புச் சட்ட வரைவுக்குழு (Drafting committee) உருவாக்கப்பட்டது.

1. பீ. இரா. அம்பேத்கர்
2. என். கோபாலசாமி அய்யங்கார்

3. அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி ஐயர்
4. கே. எம். முன்ஷி
5. சையது முகமது சாதுல்லா
6. என். மாதவ ராவ்
7. டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி

ஆகியோர் இக்குழுவில் உறுப்பினர்களாக இடம்பெற்றனர். இக்குழு தனது அறிக்கையை 1948, பிப்ரவரி 21- இல் ஒப்படைத்தது. நவம்பர் 4- இல் அரசியல் நிர்ணய மன்றத்திற்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட இவ்வறிக்கை, முழு வடிவம் பெற்று 1949 நவம்பர் 26- இல் அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தின் தலைவர் இராஜேந்திரப் பிரசாத்தின் கையொப்பம் பெற்றது. ஜனவரி 24-இல் நடைபெற்ற அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தின் கடைசிக் கூட்டத்தில் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் குடியரசுத் தலைவராக இராசேந்திர பிரசாத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். லாகூரில் நடைபெற்ற இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் 1930, ஜனவரி 26- இல் இந்தியாவிற்குச் சுதந்திரம் பெற்றே தீருவது என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் நினைவாக ஜனவரி 26-ஆம் தேதியை இந்தியக் குடியரசு நாளாக ஏற்பது என்றும் அரசியல் நிர்ணய மன்ற முடிவு செய்தது. "இந்திய அரசியலமைச் சட்டம்-1950" இந்தியக் குடியரசு தினத்தில் நடைமுறைக்கு வந்தது.

இது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் இருந்து அதன் விடுதலைக்குப் பிறகு இந்திய அரசின் நிலச் சட்டத்தின் ஸ்தாபக கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த நாளிலிருந்து, இந்தியா பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியில் இருந்து நீக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்பு வரைவு

அம்பேத்கர் தலைமையில் இந்திய அரசியலமைப்பு வரைவுக் குழு உறுப்பினர்கள் சட்டமன்றத்தின் 14 ஆகஸ்ட் 1947 கூட்டத்தில், பல்வேறு குழுக்களை உருவாக்கும் திட்டம் வழங்கப்பட்டது. அத்தகைய குழுக்களில் அடிப்படை உரிமைகள், ஒன்றியத்துக்கான அதிகாரக் குழு மற்றும் ஒன்றிய அரசியல் குழு அடங்கியிருந்தன. 29 ஆகஸ்ட் 1947 அன்று, வரைவு குழு, தலைவரை டாக்டர் அம்பேத்கராகக் கொண்டு, ஆறு உறுப்பினர்களுடன் நியமிக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் வரைவு தயாரிக்கப்பட்டு 4 நவம்பர், 1947 அன்று சட்டமன்ற குழுவிடம் சமர்ப்பித்தது. இந்திய அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்கள், பல வெளிப்புற ஆதாரங்களைத் தழுவினாலும், மிக அதிக அளவில் பிரிட்டிஷ் முறையான நாடாளுமன்ற மக்களாட்சியினால் ஈர்க்கப்பட்டனர். கூடுதலாகப் பல கொள்கைகள் அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அரசாங்கத்தின் முக்கிய கிளைகள் மத்தியில் அதிகார பிரிப்பு, உச்ச நீதிமன்ற நடைமுறை, மற்றும் கூட்டாட்சி கட்டமைப்பு ஆகிய கொள்கைகள் அடங்கும். சட்டமன்ற அரசியலமைப்பு தத்தெடுக்கும்

முன்னதாக 2 ஆண்டுகள் 11 மாதங்கள் மற்றும் 18 நாட்கள் முழுவதும் கொண்ட மொத்தம் 166 நாட்கள், பொது திறந்த அமர்வுகளில் சந்தித்தது. சில மாற்றங்களுக்குப் பிறகுச் சட்டமன்றத்தின் 308 உறுப்பினர்களும் இரண்டு ஒப்பந்ததிலும் (இந்தி மற்றும் ஆங்கிலம்) 24 ஜனவரி, 1950 அன்று கையெழுத்து இட்டனர். இந்தியாவின் உண்மையான அரசியலமைப்பு பிரேம் பிஹாரி நரேன் ரைஜடா என்பவர் கையால் இத்தாலிய பாணியில் எழுதப்பட்டு, பியூகார் ராமமனோஹர் சின்ஹா மற்றும் மற்றவர்கள் உட்பட சாந்திநிகேதன் கலைஞர்கள் மூலம் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர், 26 ஜனவரி 1950 அன்று, இந்திய அரசியலமைப்பு அனைத்து இந்திய மாநிலங்களுக்கும் ஒன்றியப் பகுதிகளுக்குமான சட்டமானது.

அரசியலமைப்பு அதன் அரங்கேற்றம் முதல் பல திருத்தங்களைப் பெற்றுவிட்டது. டாக்டர் அம்பேத்கர் தலைமையிலான சட்ட வரைவுக்குழு இந்திய அரசியல் சாசனத்தை உருவாக்கும் பொருட்டு அப்போது மக்களாட்சி நடைபெற்ற நாடுகள் பலவற்றிலிருந்து இந்திய நடைமுறைக்குப் பொருத்தும் சட்டக்கூறுகளை இந்திய அரசியலமைப்பு வரைவில் சேர்த்தது. இவற்றில், 1935-ஆம் ஆண்டு முதல் இந்தியாவில் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட *இந்திய அரசாங்க சட்டம் 1935* -உம் அடக்கம்.

அமைப்பு

அரசியலமைப்பு அதன் தற்போதைய வடிவத்தில் (மார்ச், 2011), முன்னுரை, 12 அட்டவணைகள், 22 அத்தியாயங்கள் (பகுதிகள்), 450 கட்டுரைகள், 2 பின் இணைப்பு மற்றும் 105 திருத்தங்களை இன்றுவரை கொண்டுள்ளது.^[6] இது கூட்டாட்சி தத்துவம் கொண்டது என்றாலும், ஒரு வலுவான ஒற்றைச் சார்பு கொண்டிருக்கிறது.

முகவுரை

இந்திய அரசியலமைப்பின் முகப்புரை என்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் அறிமுகப்பகுதியாகும்.

“ நாம், இந்திய மக்கள், உறுதிக் கொண்டு முறைப்படி தீர்மானித்து, இந்தியாவை ஒர் இறையாண்மை சமூகத்துவ சமயசார்பற்ற மக்களாட்சி குடியரசாகக் கட்டமைத்திட, மற்றும் இதன் எல்லா குடிமக்களுக்கும்

- சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் நீதி
- எண்ணம், கருத்து, பக்தி, நம்பிக்கை மற்றும் வழிபாடு தன்செயலுரிமை;
- படிநிலை மற்றும் வாய்ப்பு சமத்துவம் ஆகியன உறுதிசெய்திட;

”

மற்றும் தனிநபர் கண்ணியத்தையும், தேசிய ஒற்றுமை மற்றும் ஒருமைபாட்டையும் உறுதிப்படுத்த அனைவரிடத்திலும் உடன்பிறப்புணர்வை ஊக்குவித்திட.

இந்த 1949, நவம்பர் 26-ஆம் நாள் நம்முடைய அரசியல் நிர்ணய மன்றத்தில் உருவாக்கப்பட்ட இந்த அரசியல் அமைப்பு முறைமையை, இதன்படி ஏற்றுச் சட்டமாக்கி நமக்கு தருகிறோம்.

பகுதிகள்

இந்திய அரசியலமைப்பு 22அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பகுதி 1 (உட்பிரிவு 1-4) இந்திய அரசு பற்றியது. அதாவது மாநில அமைப்பு. மாநில எல்லை வரையறை போன்றவை.

பகுதி 2 (உட்பிரிவு 5-11) இந்திய குடியரிமை பற்றியது.

பகுதி 3 (உட்பிரிவு 12-35) அடிப்படை உரிமைகள்/ அது மறுக்கப்படும் போது அதற்கான தீர்வுகள்.

பகுதி 4 (உட்பிரிவு 36-51) அரசு கொள்கைக்கான வழி காட்டும் நெறிகள்.

பகுதி 4A (உட்பிரிவு 51 A) அடிப்படை கடமைகள்.(1976-ஆம் ஆண்டு 42-ஆவது திருத்தத்தின் மூலம் சேர்க்கப்பட்டது)

பகுதி 5 (உட்பிரிவு 52- 151) ஒன்றிய அரசமைப்பு அதாவது குடியரசுத் தலைவர்,துணைக் குடியரசுத் தலைவர், நடுவண் அமைச்சரவை, நாடாளுமன்றம் மற்றும் அதன் அமைப்பு, உச்ச நீதிமன்றம் மற்றும் அதன் அமைப்பு.

பகுதி 6 (உட்பிரிவு 152-237) மாநில அரசமைப்பு, ஆளுநர், மாநில அமைச்சரவை. மாநில சட்டமன்றம் / சட்ட மேலவை அதன் அமைப்பு உயர் நீதி மன்றம் அதன் அமைப்பு.

பகுதி 7 (உட்பிரிவு 238) அரசமைப்பு சட்டம் முதல் பட்டியலில் உள்ள மாநிலங்கள் பற்றியது- இந்தப் பிரிவு இப்போது நீக்கப்பட்டுள்ளது.

பகுதி 8 (உட்பிரிவு 239 -242) ஒன்றியப் பகுதிகள் குறித்து.

பகுதி 9 (உட்பிரிவு 243-243 O) உள்ளாட்சி நிர்வாகம் இந்த உட்பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பகுதி 9 A (உட்பிரிவு 243 P-243Z,243ZA-243ZG) நகராட்சி நிர்வாகம் இந்த உட்பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பகுதி 10 (உட்பிரிவு 244) பட்டியல் சாதிகள்/ பழங்குடியினர்/ ஆங்கிலோ இந்தியர் ஆகியோர் குறித்து.

பகுதி 11 (உட்பிரிவு 245-263) ஒன்றிய மற்றும் மாநில அரசு உறவு, மாநிலங்களுக்கிடையேயான உறவு.

பகுதி 12 (உட்பிரிவு 264-300) அரசின் நிதி குறித்த உட்பிரிவுகள் நிதி/ நிதியினைக் கையாளும் நெறிகள்.

பகுதி 13 (உட்பிரிவு 301- 307) இந்திய நாட்டில் வணிகம் செய்யும் நடைமுறைக்கான உட்பிரிவுகள்.

பகுதி 14 (உட்பிரிவு 308-323) அரசுப் பணிகள்

பகுதி 14A (உட்பிரிவு 323ஏ மற்றும் 323 பி) ஒன்றிய அரசின் தீர்ப்பாயங்கள்.

பகுதி 15 (உட்பிரிவு 324-329) தேர்தல்கள், தேர்தல் ஆணையம்.

பகுதி 16 (உட்பிரிவு 330-342) - பகுதிவாரி பெரும்பான்மை சாதிகளுக்கான உரிமைகள் பற்றி.

பகுதி 17 (உட்பிரிவு 343-351) அலுவல் மொழி, வட்டார மொழி,நீதி மன்றங்களில் மொழி.

பகுதி 18 (உட்பிரிவு 352-360) அவசர நிலைக்கானது பிரகடனம் (எமெர்ஜென்சி)

பகுதி 19 (உட்பிரிவு 361-367) இதர (இதில் குடியரசு தலைவர், ஆளுநர் இந்தப் பதவிக்கான சட்ட சிறப்பு பாதுகாப்பு மற்றும் சில)

பகுதி 20 (உட்பிரிவு 368) இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் திருத்தம் அதற்கான நடைமுறை.

பகுதி 21 (உட்பிரிவு 369-392) தற்காலிக, இடைநிலை மற்றும் சிறப்பு ஒதுக்கீடுகள்

பகுதி 22 (உட்பிரிவு 392-395) குறுகிய தலைப்பு, ஆரம்பம் தேதி, இந்தி மற்றும் ரிப்பீல்ஸில் அதிகாரப்பூர்வ உரை.

அட்டவணைகள்

தற்போது இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் 12 அட்டவணைகள் கொண்டுள்ளது.^[7]

- முதலாம் அட்டவணை (Articles 1 and 4)
- இரண்டாம் அட்டவணை (Articles 59(3), 65(3), 75(6), 97, 125, 148(3), 158(3), 164(5), 186 and 221)
- மூன்றாம் அட்டவணை (Articles 75(4), 99, 124(6))
- நான்காம் அட்டவணை (Articles 4(1) and 80(2))
- ஐந்தாம் அட்டவணை (Article 244(1))
- ஆறாம் அட்டவணை (Articles 244(2) and 275(1))

- ஏழாம் அட்டவணை (Article 246)
- எட்டாம் அட்டவணை (Articles 344(1) and 351)
- ஒன்பதாம் அட்டவணை (Article 31-B)
- பத்தாம் அட்டவணை (Articles 102(2) and 191(2))
- பதினோராம் அட்டவணை (Article 243-G)
- பன்னிரண்டாம் அட்டவணை (Article 243-W)

இந்திய அரசியலமைப்பின் முக்கிய கூறுகள்

இந்திய அரசியலமைப்பில் 22 அத்தியாயங்களும் (Chapters) 12 அட்டவணைகளும் (Schedules) (முதலில் 8 அட்டவணைகளே இருந்தன; 1951-ல் 9-ஆவது அட்டவணை சேர்க்கப்பட்டது) 22 அத்தியாயங்களும் 395 பிரிவு (Article) களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் இந்தியக் குடிமகனின் அடிப்படை உரிமைகள், அரசு நெறிமுறைக் கோட்பாடுகள், மத்திய அரசின் நிர்வாகக்குழு, மாநில அரசுகள், நீதிமன்றங்கள் ஆகியன பற்றி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இந்திய அரசியலமைப்பு கீழ்க்கண்ட முகப்புரையுடன் தொடங்குகிறது:

“ இந்தியாவின் மக்களாகிய நாங்கள் இந்தியாவை ஒரு சுதந்திரமான, சமுதாயநலம்நாடும், சமயச்சார்பற்ற, சமஉரிமைக் குடியரசு நாடாக அமைக்க மனமார்ந்து முடிவுசெய்து,

அதன் குடிமக்கள் எல்லோருக்கும் சமூக, பொருளாதார, மற்றும் அரசியல் நியாயமும், எண்ணத்தில், வெளிப்பாடுகளில், நம்பிக்கையில், மதம் மற்றும் வழிபாடுகளில் சுதந்திரமும், சமூகநிலையில் மற்றும் வாய்ப்புகளில் சமத்துவமும் கிடைக்கச் செய்யவும், ஒவ்வொரு மனிதனின் மதிப்பையும் நாட்டின் ஒருமையையும் முழுமையையும் காக்கும்வண்ணம் அவர்கள் அனைவரிடமும் உடன்பிறப்புணர்வை ஊக்குவிக்கவும் நம் அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கும் அவையில் இந்த 1949 நவம்பர் இருபத்தாறாம் நாளில் இங்ஙனம் இந்த அரசாங்க சாசனத்தை இயற்றி, எங்களுக்கே தந்து, ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

அடிப்படை உரிமைகள்

இந்திய அரசியலமைப்பின் முதல் அத்தியாயத்தில் நாட்டின் பெயர், ஆட்சிப்பரப்பு ஆகியனவும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் குடிமை(Citizenship) பற்றியும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 12- ஆவது பிரிவு முதல் 35- ஆவது பிரிவு வரை உள்ள மூன்றாவது

அத்தியாயத்தில் இந்தியரின் அடிப்படை உரிமைகள் பட்டியலிடப்பட்டு உள்ளன. அவற்றுள்:

1. இந்தியாவிற்குள் அனைவரும் சம பாதுகாப்பு (பிரிவு-14)
2. வேறுபாடின்றி சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் (பிரிவு-15)
3. பொதுவேலைவாய்ப்பில் சம வாய்ப்பு (பிரிவு-16)
4. தீண்டாமை ஒழிப்பு (பிரிவு-17)
5. பட்டங்கள் ஒழிப்பு (பிரிவு-18)
6. ஏழு சுதந்திரங்கள் (பிரிவு-19 முதல் 22)
7. சமய உரிமை (பிரிவு 25-28)
8. சிறுபான்மையினரின் பண்பாட்டு, கல்வி உரிமை (பிரிவு 29-30)
9. இவ்வரிமைகளைக் காத்துக் கொள்ள உச்ச நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடரும் உரிமை (பிரிவு-32)

ஆகியன முக்கியமானவையாகும். நெருக்கடி நிலையின் போது தற்காலிகமாக அடிப்படை உரிமைகள் நீக்கப்படும். ஆனால் நெருக்கடி நிலை ரத்தானதும் அடிப்படை உரிமைகள் தானாக அமலாகிவிடும்.

அரசு நெறிமுறைக் கோட்பாடுகள்

இந்தியாவிலுள்ள ஒன்றிய மற்றும் மாநில அரசுகள் மக்களைப் பாதுகாத்து நல்வழிப்படுத்த, எந்தக் கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கி சட்டங்கள் இயற்ற வேண்டும் என்பதே அரசு நெறிமுறைக் கோட்பாடுகள் (Directive Principles) ஆகும். இது பற்றி நான்காம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எல்லோருக்கும் போதுமான வாழ்க்கை வசதிகள், வயதுக்கும் வேலைக்கு ஏற்ற பொருத்தமான வேலை, தொழில் செய்ய ஏற்ற சூழ்நிலை, வேலைக்கு ஏற்ற வயது வரை இலவச கட்டாயக் கல்வி, பொது சுகாதாரம், மது விலக்கு, வேளாண்மை வளர்ச்சி, வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பாதுகாப்பு, சட்டம்-ஒழுங்கு ஆகியன அக்கோட்பாடுகளுள் சிலவாகும்.

இக்கோட்பாடுகள் யாவும் அறிவுரைகளே; இவற்றைச் செயல்படுத்தக் கோரி அரசுகள் மீது நீதிமன்றங்களில் வழக்கு தொடர முடியாது.

கூட்டாட்சி அமைப்பு

அரசியலமைப்பு ஒன்றிய அரசுக்கும், மாநில அரசுக்கும் இடையே அதிகாரங்களை பகிர்ந்து வழங்குகிறது. இது நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்களின் அதிகாரங்களை மூன்று பட்டியல், அதாவது ஒன்றிய அரசுப் பட்டியல், மாநில பட்டியல்

மற்றும் உடன்கழுகிற பட்டியல் என பிரிக்கிறது. தேசிய பாதுகாப்பு, வெளியுறவு கொள்கை, நாணய வழங்கல் போன்ற விடயங்கள் ஒன்றியப் பட்டியலில் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. பொது ஒழுங்கு, உள்ளூர் அரசாங்கங்கள், சில வரிகள் ஆகியவை மாநிலப் பட்டியல் உள்ளன. நாடாளுமன்றம் விதிவிலக்கான சூழ்நிலைகளில் தவிர, அந்த சட்டங்களை இயற்ற எந்த சக்தியும் கிடையாது. கல்வி, போக்குவரத்து, குற்றவியல் சட்டம் ஆகிய உடன்கழுகிற பட்டியலில் உள்ள பாடங்களில் மாநில சட்டமன்றம் மற்றும் நாடாளுமன்றம் சட்டங்களை இயற்ற அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. எஞ்சியுள்ள அதிகாரங்கள் ஒன்றியத்தின் வசம் உள்ளது. மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளை கொண்டிருக்கும் மேல்சபையான மாநிலங்களவையில், மேல் கூட கூட்டாட்சி அரசாங்கம் முறைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

நாடாளுமன்ற மக்களாட்சி

இந்திய குடியரசு தலைவர், நாடாளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவர். நேரடியாக மக்களால் கிடையாது. நாடாளுமன்றத்தில் இயற்றப்படும் நிர்வாகம் மற்றும் சட்டங்கள் அனைத்தும் அவர் பெயரில் நிறைவேற்றப்படுகிறது. ஆனால் இந்த அதிகாரங்கள் பெயரளவுக்கு மட்டுமே உள்ளன, குடியரசு தலைவர் பிரதமர் மற்றும் அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் படி தான் செயல்பட வேண்டும். இதே போன்ற ஒரு அமைப்பு, நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், முதல்வர் மீதும் அமைச்சர்கள் மீதும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டை செலுத்தும் முறை தற்போது மாநிலங்களில் உள்ளது.

சுதந்திரமான நீதித்துறை

இந்திய நீதித்துறை, நிர்வாகிகள் முதல் நாடாளுமன்றம் வரை அதன் கட்டுப்பாட்டை செலுத்த முடியும். நீதித்துறை அரசியல் பொருள் விளக்குபவராக செயல்படுகிறது. இரு மாநிலங்களுக்கு இடையிலோ, ஒரு மாநிலத்துக்கும் ஒன்றிய அரசுக்கும் இடையிலோ ஏற்படும் பிரச்சினைகளில் நடுநிலையாளராக செயல்படும். நாடாளுமன்றத்திலும், சட்டமன்றத்திலும் இயற்றப்பட்ட சட்டம் நீதிமுறை மேலாய்வுக்கு உட்பட்டது. அந்த சட்டம் அரசியலமைப்பு விதிகளை மீறுகிறது என்று நினைத்தால் நீதித்துறை அரசியலமைப்பில் அல்லாததாக அறிவிக்க முடியும்.

சட்டங்களின் நீதிமுறை மேலாய்வு

நீதிமுறை மேலாய்வை அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பிலிருந்து இந்திய அரசியலமைப்பு பயன்படுத்திக்கொண்டது. நீதிமன்ற உறுப்புரை 13 கீழ் நீதிமுறை

மேலாய்வு செயல்படுகிறது. நீதிமன்ற அரசியலமைப்பு நாட்டின் உச்ச சக்தி மற்றும் அனைத்து சட்டங்களும் அதன் மேலாதிக்கத்தின் கீழ் என்பதை குறிக்கிறது. உறுப்புரை 13 கூறுவதாவது,

1. அனைத்து முன் அரசியலமைப்பு சட்டங்களும் பின்னர் அரசியலமைப்பு சட்ட விதிகளுடன் மோதல்கள் ஏற்பட்டால், அரசியலமைப்பின் விதிகள் அதற்கு ஏற்றதாக மாற்றப்படும் வரை செயல்படுத்த படாமல் இருக்கும். இது டாற்றின் ஆப் எலிப்ஸ் கொள்கை என்று அழைக்கப்படுகிறது. 2. இதே முறையில், அரசமைப்பு மன்றத்தால் அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்து இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அரசியலமைப்புக்கு இணக்கத்தன்மை கொண்டதாக இருக்க வேண்டும், இல்லையெனில் சட்டங்கள் மற்றும் திருத்தங்களை வய்டு-அ பி- இனிடியோ வேண்டும் என கருதப்படுகிறது.

மத்திய அரசு நிர்வாகக் குழு

தலைவர், குடியரசுத் துணைத்தலைவர், மத்திய அமைச்சரவை, நாடாளுமன்றம் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாக மத்திய அரசு நிர்வாகக் குழு அமையும்.

குடியரசுத் தலைவர்

இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் என்பவர் இந்தியக் குடியரசு எனப்பட்ட " இந்திய அரசின் தலைவர்" ஆவார். மத்திய அரசு நிர்வாகக் குழுவின் தலைவரும், கூட்டாட்சி நிர்வாகத்தின் தலைவரும், இந்திய இராணுவத்தின் முப்படைகளின் தலைமைத் தளபதியும் ஆவார். 'இந்தியாவின் முதல் குடிமகன்' என்றும் அவர் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

குடியரசுத் துணைத் தலைவர்

இந்தியாவின் இரண்டாவது மிக உயர் பதவிக்குரியதாகும், குடியரசுத் தலைவருக்கு அடுத்த நிலையில் வரும் பதவியாகும். துணைக்குடியரசுத்தலைவரே நாடாளுமன்றத்தின் மாநிலங்களவைத் தலைவராவார். எனினும் இவருக்கு மாநிலங்களவை வாக்கெடுப்பில் வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை. ஏனெனில் இவர் மாநிலங்களவை உறுப்பினர் அல்லர். எனினும் வாக்குகள் சமநிலையில் இருக்கும் போது இவர் வாக்களிக்கலாம்.

மத்திய அமைச்சரவை

நாடாளுமன்றம்

அமெரிக்கா மற்றும் இங்கிலாந்தில் உள்ளதைப்போல் இந்தியாவிலும் நாடாளுமன்றம் அரசவை கொண்ட அமைப்பாக விளங்குகிறது. முதலாம்

மன்றம் அல்லது கீழவை அல்லது மக்களவை (First Chamber or Lower House or House of the People) என்ற அவை மக்களை பிரதிநித்துவப்படுத்துகிறது. இரண்டாம் மன்றம் அல்லது மேலவை அல்லது மாநிலங்களவை (Second Chamber or Upper House or Council of the States) என அழைக்கப்படும் இரண்டாவது அவை இந்திய ஒன்றியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மாநிலங்களையும் மற்றும் மத்திய அரசின் ஆளுகைப்பகுதிகளையும் பிரதிநித்துவப்படுத்துகிறது. இது தவிர குடியரசுத்தலைவர் இந்தியப் நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு அங்கமாக விளங்குகிறார்.

மாநிலங்களவை

மாநிலங்களவையின் 238 உறுப்பினர்கள் மாநில-யூனியன் பிரதேச சட்டப்பேரவைகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். மேலும் 12 உறுப்பினர்கள் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் ஆறு வருடங்களுக்கு பணிபுரிவார்கள். மூன்றில் ஒரு பகுதி மாநிலங்களவை உறுப்பினர்கள் இரு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை தேர்தல் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்.

மக்களவை

மக்களவை, மக்களால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படும் 543 உறுப்பினர்களையும் குடியரசுத் தலைவரால் நியமிக்கப்படும் இரண்டு உறுப்பினர்களையும் கொண்டிருக்கின்றது. மக்களவைக்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை தேர்தல் நடைபெறும்.

முன்பு நிலவிய சட்டங்கள்

1935 முன்பான பிரித்தானிய நாடாளுமன்றத்தின் சட்டங்கள்

அச்சட்டம் மேலும் இங்கிலாந்தில் இந்திய மாநில செயலாளர் அலுவலகத்தை நிறுவி நாடாளுமன்றம், அதன் மூலம் ஆட்சி செய்தது. அதே போல் இந்திய அரசு பிரதிநிதி அலுவலகத்தை நிறுவியது. நிர்வாக மன்றம் மற்றும் அல்லாத அதிகாரப்பூர்வ உறுப்பினர்கள் கொண்ட சட்ட மன்றங்கள் இந்திய சபைகள் சட்டம், 1861 வழங்கியது. இந்திய சபைகள் சட்டம், 1892 மாகாண சட்டமன்றங்களை நிறுவினது. சட்ட சபையின் அதிகாரங்களை அதிகரித்தது. இந்த சட்டங்களால் அரசாங்கத்தில் இந்தியர்களின் பிரதிநிதித்துவம் அதிகரித்த போதிலும், அவர்களின் அதிகாரம் குறைவாகத் தான் இருந்தது. இந்திய சபைகள் சட்டம், 1909 மற்றும் இந்திய அரசுச் சட்டம், 1919 ஆகியவற்றால் இந்தியர்களின் பங்கு மேலும் விரிவடைந்தது.

இந்திய அரசுச் சட்டம் 1935

இந்திய அரசு சட்டம் 1935 யின் விதிகள் முழுமையாக அமல்படுத்தப்படவில்லை, எனினும் இந்திய அரசியலமைப்பில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சுதந்திர இந்தியாவின் அரசியலமைப்பின் பல முக்கிய அம்சங்கள் நேரடியாக இந்த சட்டத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டன. கூட்டாட்சி அரசாங்கம் அமைப்பு, மாகாண சுயாட்சி, கூட்டாட்சி சட்டமன்றம் மற்றும் சட்ட அதிகாரங்களை மத்தியிலும் மாகாணங்களின் இடையிலும் பிரித்தல் ஆகியவற்றை தற்போது இந்திய அரசியலமைப்பு அவை சட்டத்தின் விதிகளில் இருந்து எடுத்துக்கொண்டது.

கேபினெட்டு மிஷன் திட்டம்

1946 இல், பிரித்தானியப் பிரதமர் கிளெமென்ட் அட்லி அதிகாரத்தை பிரித்தானிய இந்தியாவிடமிருந்து இந்திய தலைமைக்கு மாற்ற விவாதித்து முடிவு செய்யவும், காமன்வெல்து நாடுகளின் ஒரு அங்கமாக இந்தியாவை மேலாட்சி அரசுமுறையின் கீழ் சுதந்திரம் வழங்க ஒரு அமைச்சரவைக் குழுவை உருவாக்கினார். இக்குழு கேபினெட்டு மிஷன் என அழைக்கப்பட்டது. பிரித்தானிய இந்திய மாநிலங்களில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்த 296 இடங்களுக்கான தேர்தல் ஆகத்து 1946 இல் நிறைவு பெற்றது. இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணய மன்றம் திசம்பர் 9, 1946 அன்று முதல் கூடி புதிய அரசமைப்பை உருவாக்கும் வேலையைத் தொடங்கியது. இந்திய சுதந்திர சட்டம் 1947

சூலை 18, 1947 பிரித்தானிய நாடாளுமன்றத்தில் இந்திய விடுதலை (சுதந்திர)ச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அது இரண்டு புதிய சுதந்திர மேலாட்சி நாடுகளான - இந்தியா மற்றும் பாக்கிஸ்தான் என்று பிரித்தானிய இந்தியாவைப் பிரித்து, அவர்கள் தங்களுக்கான புதிய அரசியலமைப்பு சட்டம் எழுதப்படும் வரை, காமன்வெல்த் நாடுகள் கீழ் இருக்க வேண்டும் என்றது. தனி மாநிலங்களுக்காக அரசமைப்பு மன்றம் இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு புதிய சட்டமன்றத்திற்கும் சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்க அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டது. இந்த சட்டம் மன்னர்கள் ஆளும் மற்ற மாநிலங்களை ஏதாவது ஒன்றின் அடியே இணையச் சொன்னது. இந்திய அரசியலமைப்பு 1950 ஆம் ஆண்டு சனவரி 26 அன்று வழக்குக்கு வந்த போது இந்திய விடுதலைச் சட்டம் நீக்கப்பட்டது. இந்தியா ஆங்கிலேயர் ஆட்சியிலிருந்து விடுப்பட்டு இறையாண்மை கொண்ட மக்களாட்சிக் குடியரசாக மாறியது. 26 நவம்பர், 1949 தேசிய சட்ட தினம் என்று அறியப்படுகின்றது.

அரசாங்கத்தின் அமைப்பு

"ஒரு மக்களாட்சி நிர்வாகம் மூன்று நிலைகளை தீர்க்க வேண்டும்: 1. ஒரு நிலையான நிர்வாகம் இருக்க வேண்டும் 2. ஒரு பொறுப்பான நிர்வாகம் இருக்க வேண்டும்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, அது சம அளவு இரண்டு நிலைமைகளையும் உறுதி செய்ய ஒரு முறையை திட்டமிடுவது இதுவரை சாத்தியமே இல்லை..... அமெரிக்க முறையில் இல்லாத தினசரி பொறுப்பு மதிப்பீடு குறித்த காலத்து மதிப்பீட்டை விட மிகவும் பயனுள்ளதாக இந்தியா போன்ற நாடுகளில் மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும். வரைவு அரசியலமைப்பு நிலைத்தன்மையைவிட பொறுப்புக்கு விருப்பமாக நாடாளுமன்ற அமைப்புக்கு பரிந்துரைத்துள்ளது.”

இந்திய தேர்தல் ஆணையம்

இந்திய தேர்தல் ஆணையம் (ECI) ஒரு அரசியலமைப்பு அமைப்பு. இது நாட்டில் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கும் ஒழுங்குபடுத்துவதற்கும் இந்திய அரசியலமைப்பால் நிறுவப்பட்டது. நாடாளுமன்றம், மாநில சட்டமன்றங்கள், இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் மற்றும் இந்திய துணைக் குடியரசுத் தலைவர் அலுவலகம் ஆகியவற்றுக்கான தேர்தல்களை மேற்பார்வையிடுதல், வழிநடத்துதல் மற்றும் கட்டுப்படுத்துதல் ஆகியவற்றின் அதிகாரம் தேர்தல் ஆணையத்திடம் இருக்கும் என்று அரசியலமைப்பின் 324வது பிரிவு வழங்குகிறது. ஆக, தேர்தல் ஆணையம் என்பது மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் பொதுவானது என்ற வகையில் அகில இந்திய அமைப்பாகும். ^[3]

மக்களவை, ராஜ்யசபா, மாநில சட்டப் பேரவைகள், மாநில சட்டப் பேரவைகள் மற்றும் நாட்டின் குடியரசுத் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவர் அலுவலகங்களுக்கான தேர்தல்களை இந்த அமைப்பு நிர்வகிக்கிறது. தேர்தல் ஆணையம் 324, அரசியலமைப்பின் அதிகாரத்தின் கீழ் செயல்படுகிறது, பின்னர் ^{மக்கள்} பிரதிநிதித்துவச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது ^[6] தேர்தல் நடத்தும் போது கொடுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையைச் சமாளிக்க, இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் போதிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யாதபோது, உரிய முறையில் செயல்பட, அரசியலமைப்பின் கீழ் ஆணையத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது. இது ஒரு நிரந்தர அரசியலமைப்பு அமைப்பு.

கட்டமைப்பு

1950 இல் நிறுவப்பட்டது மற்றும் முதலில் ஒரு தலைமை தேர்தல் ஆணையரை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. 1989 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16 ஆம் தேதி (1989 பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பு) இரண்டு கூடுதல் ஆணையர்கள் முதல் முறையாக ஆணையத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டனர், ஆனால் அவர்கள் மிகக் குறுகிய பதவிக் காலம் 1 ஜனவரி 1990 இல் முடிவடைந்தது. "தேர்தல் ஆணையர் திருத்தச் சட்டம், 1989" 1 ஜனவரி 1990 அன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இது ஆணையத்தை பல உறுப்பினர் அமைப்பாக

மாற்றியது: 3-உறுப்பினர் ஆணையம் அதன் பின்னர் செயல்பாட்டில் உள்ளது மற்றும் கமிஷனின் முடிவுகள் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் எடுக்கப்படுகின்றன. ^{[2][7]}

இந்த ஆணையம் புதுதில்லியில் உள்ள அதன் செயலகத்தால் செயல்படுகிறது. ^[2] தேர்தல் ஆணையர்களுக்கு துணை தேர்தல் ஆணையர்கள் உதவுகிறார்கள், அவர்கள் பொதுவாக ஐஏஎஸ் அதிகாரிகளாக உள்ளனர். அவர்களுக்கு இயக்குநர்கள் பொதுச் செயலாளர்கள், முதன்மைச் செயலாளர்கள் மற்றும் செயலாளர்கள் மற்றும் துணைச் செயலாளர்கள் மேலும் உதவுகிறார்கள்.

மாநில அளவில், முதன்மைச் செயலாளர் அந்தஸ்தில் உள்ள ஐஏஎஸ் அதிகாரியான, மாநிலத் தலைமைத் தேர்தல் அதிகாரியால் தேர்தல் கமிஷனுக்கு உதவி செய்யப்படுகிறது. மாவட்ட மற்றும் தொகுதி அளவில், மாவட்ட நீதிபதிகள் (மாவட்ட தேர்தல் அலுவலர்கள் என்ற வகையில்), வாக்காளர் பதிவு அலுவலர்கள் மற்றும் தேர்தல் நடத்தும் அலுவலர்கள் தேர்தல் பணிகளை மேற்கொள்கின்றனர். ^{[2][8]}

பதவிக்காலம்

தேர்தல் ஆணையர்களின் பதவிக்காலம் இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தால் பரிந்துரைக்கப்படவில்லை. இருப்பினும், 1991 தேர்தல் ஆணையச் சட்டத்தின்படி, தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் அல்லது தேர்தல் ஆணையர் ஆறு ஆண்டுகள் அல்லது 65 வயது வரை பதவியில் இருப்பார், எது முந்தையதோ, அந்தத் தேதியிலிருந்து அவரது அலுவலகம்.

அலுவலகத்தில் இருந்து நீக்கம்

இந்தியத் தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர், இந்திய உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதியை நீக்குவதைப் போன்றே அவர்களின் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட முடியும், இதற்கு இந்திய நாடாளுமன்றத்தால் மக்களவை மற்றும் லோக்சபா இரண்டிலும் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையுடன் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். நிரூபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது இயலாமையின் அடிப்படையில் ராஜ்யசபா. மற்ற தேர்தல் ஆணையர்களை தலைமைத் தேர்தல் ஆணையரின் பரிந்துரையின் பேரில் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் நீக்கலாம். இந்தியாவில் தலைமை தேர்தல் ஆணையர் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டதில்லை.

2009 ஆம் ஆண்டு, 2009 ஆம் ஆண்டு மக்களவைத் தேர்தலுக்கு சற்று முன்பு, தலைமைத் தேர்தல் ஆணையர் என். கோபாலசாமி, விரைவில் தலைமைத் தேர்தல் ஆணையராகப் பதவியேற்கவிருந்த தேர்தல் ஆணையர் நவீன் சாவ்லாவை நீக்கவும், அதைத் தொடர்ந்து லோக்சபா பொதுவைக் கண்காணிக்கவும் குடியரசுத் தலைவர் பிரதீபா

பாட்டிலுக்கு பரிந்துரை செய்தார். தேர்தல், அவரது பாகுபாடான அரசியல் கட்சி நடத்தையை கருத்தில் கொண்டு ஒரு சாத்தியமான முரண்பாடு.^[10] அத்தகைய பரிந்துரை ஜனாதிபதிக்கு கட்டுப்படாது என்று ஜனாதிபதி கருத்து தெரிவித்தார், எனவே அதை நிராகரித்தார்.^[11] அதைத் தொடர்ந்து, அடுத்த மாதம் கோபால்சுவாமி ஓய்வு பெற்ற பிறகு, சாவ்லாதலைமை தேர்தல் ஆணையர் மற்றும் 2009 மக்களவை பொதுத் தேர்தலை மேற்பார்வையிட்டார்.^[12]

செயல்பாடுகள்

இந்தியாவில் ஜனநாயகக் கொள்கையின் மிக முக்கியமான அம்சங்களில் ஒன்று சீரான இடைவெளியில் தேர்தல்கள். குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில், சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான தேர்தல்களை நடத்துவது ஜனநாயக அமைப்பின் இன்றியமையாதது மற்றும் அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பின் ஒரு பகுதியாகும். நாட்டில் தேர்தல் நடத்தும் காவலராக தேர்தல் ஆணையம் கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தேர்தலிலும், அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் வேட்பாளர்கள் சுதந்திரமான மற்றும் நியாயமான முறையில் தேர்தலை நடத்துவதற்கான மாதிரி நடத்தை விதிகளை வெளியிடுகிறது. 5 வது லோக்சபா தேர்தலுக்காக 1971ல் முதல் முறையாக தேர்தல் நடத்தை விதிகளை ஆணையம் வெளியிட்டதுமேலும் அதை அவ்வப்போது திருத்தியும் வந்துள்ளார். தேர்தல் காலத்தில் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் வேட்பாளர்களின் நடத்தைக்கான வழிகாட்டுதல்களை இது வகுத்துள்ளது. எவ்வாறாயினும், பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளால் குறியீடு மீறப்பட்ட நிகழ்வுகள் உள்ளன, மேலும் வேட்பாளர்கள் அதிகாரப்பூர்வ இயந்திரங்களை தவறாகப் பயன்படுத்தியதாக புகார்கள் பெறப்பட்டுள்ளன.^{[13][14]} குறியீடானது எந்தவொரு குறிப்பிட்ட சட்டரீதியான அடிப்படையையும் கொண்டிருக்கவில்லை, ஆனால் ஒரு வற்புறுத்தும் விளைவை மட்டுமே கொண்டுள்ளது.^{[13][14]} இது தேர்தல் ஒழுக்க விதிகளைக் கொண்டுள்ளது.^{[13][14]} இருப்பினும், இந்த சட்டப்பூர்வ ஆதரவு இல்லாததால், ஆணையம் அதைச் செயல்படுத்துவதைத் தடுக்கவில்லை. 1989 ஆம் ஆண்டு அரசியல் கட்சிகளுக்கான பதிவு செயல்முறை சட்டம் இயற்றப்பட்டது மற்றும் பல கட்சிகள் ஆணையத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டன.^[18] பதிவு குழப்பத்தைத் தவிர்க்க உதவுகிறது மற்றும் அரசியல் கட்சிகள் ஆணையத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்படுவதை உறுதி செய்கிறது.

அரசியல் கட்சிகளுக்கு சின்னங்களை அனுமதிக்க தேர்தல் கமிஷனுக்கு உரிமை உள்ளது. இது தேசிய, மாநில மற்றும் பிராந்திய கட்சிகளுக்கு அங்கீகாரம் அளிக்கிறது. இது தேர்தல் செலவுகளுக்கு வரம்புகளை அமைக்கிறது. ஆணையம் வாக்காளர் பட்டியலை தயாரித்து, வாக்காளர் பட்டியலை அவ்வப்போது புதுப்பிக்கும். வேட்புமனு தாக்கல் செய்வதற்கான தேதிகள் மற்றும் தேர்தல் அட்டவணைகள் ஆணையத்தால் வெளியிடப்படுகிறது. இரண்டு பிராந்திய அரசியல் கட்சிகள் ஒரே மாநிலத்தில்

இல்லாவிட்டாலும் ஒரே சின்னத்தை தேர்தல் ஆணையம் ஒதுக்க முடியாது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.^[19]

கருத்துக் கணிப்புகள் அல்லது வெளியேறும் கருத்துக் கணிப்புகள் மூலம் வாக்காளர்கள் மீது செல்வாக்கு செலுத்த முயலும் வாக்களிப்புப் போக்குகளைப் பரப்புவதையோ அல்லது வெளியிடுவதையோ தடைசெய்வதற்கு ஆணையம் அதிகாரம் பெற்றுள்ளது.^{[20] [21] [22]}

தேர்தலில் பெருகி வரும் பணத்தின் செல்வாக்கை தடுக்க, தேர்தல் கமிஷன் பல பரிந்துரைகளையும் மாற்றங்களையும் செய்துள்ளது. கமிஷன் வருமான வரித்துறையின் IRS அதிகாரிகளை அனைத்து தேர்தல்களின் தேர்தல் பார்வையாளர்களாக (செலவு) நியமித்துள்ளது மற்றும் தேர்தல் பிரச்சாரங்களின் போது வேட்பாளர் செலவழிக்கும் பணத்தின் சட்ட வரம்புகளை நிர்ணயித்துள்ளது.^{[23] [24]} இந்த வரம்புகள் காலப்போக்கில் திருத்தப்பட்டுள்ளன. தேர்தல் ஆணையம், இந்திய வருவாய் சேவையிலிருந்து செலவின பார்வையாளர்களை நியமித்துள்ளது, தேர்தல் செலவுகளின் தனிநபர் கணக்கை கண்காணிக்கிறது. வேட்புமனுவை சமர்ப்பிக்கும் நேரத்தில் வேட்பாளர்களின் சொத்து விவரங்களை ஆணையம் பிரமாணப் பத்திரத்தில் எடுத்துக்கொள்கிறது, மேலும் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்ட 30 நாட்களுக்குள் அவர்கள் தங்கள் செலவின விவரங்களையும் அளிக்க வேண்டும். லோக்சபா மற்றும் சட்டசபை தேர்தல்களுக்கான தேர்தல் செலவை குறைக்கும் வகையில், பிரசார காலத்தை, 21ல் இருந்து 14 நாட்களாக கமிஷன் குறைத்துள்ளது. அரசியலை குற்றமற்றதாக்கும் முயற்சியில், தண்டனை பெற்ற அரசியல்வாதிகள் தேர்தலில் போட்டியிட வாழ்நாள் தடை விதிக்க வேண்டும் என்று தேர்தல் ஆணையம் உச்ச நீதிமன்றத்தை அணுகியுள்ளது.

மத்திய மாநில உறவுகள்

"இந்திய அரசியலமைப்பு ஒரு கூட்டாட்சி அரசியலமைப்பாகும், இது ஒரு இரட்டை அரசியல் என்று அழைக்கப்படுவதை நிறுவியது, இது மையத்தில் யூனியன் மற்றும் சுற்றளவில் உள்ள மாநிலங்கள் ஒவ்வொன்றும் தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட துறையில் செயல்படுத்தப்படும் இறையாண்மை அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும். முறையே அரசியலமைப்பின் மூலம்."- டி.ஆர். அம்பேத்கர்

"கூட்டாட்சி" என்ற சொல் அரசியலமைப்பில் குறிப்பாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை, ஆனால் பெரும்பாலும் கூட்டாட்சி நிர்வாகக் கட்டமைப்பைப் பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரலாம். சமகால கூட்டாட்சிக் கோட்பாடுகளின் தந்தையான KC Wheare, கூட்டாட்சியை " பொது மற்றும் பிராந்திய அரசாங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு கோலத்திற்குள் ஒருங்கிணைத்து சுதந்திரமாக இருக்கும் வகையில் அதிகாரத்தைப் பிரிக்கும் முறை" என்று வரையறுத்தார். அவர் இந்திய அரசியலமைப்பை இயற்கையில் அரை-கூட்டாட்சி என்று அழைத்தார், அதாவது, 'பெடரேஷன் சூய் ஜெனரிஸ்' அல்லது அதன் சொந்த வகையான

கூட்டமைப்பு.

ஒரு கூட்டாட்சி நாட்டில், மத்திய-மாநில உறவுகள் அரசியலின் ஒரு முக்கிய அங்கமாகும், ஏனெனில் அவை மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையில் அதிகாரத்தைப் பிரிப்பதற்கான இரட்டை தன்மையைப் பற்றி நமக்குக் கற்பிக்கின்றன. அந்தந்தக் களங்களில், மையமும் மாநிலமும் மேலானதாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்திய அரசியலமைப்பு நாட்டை "யூனியன் ஆஃப் ஸ்டேட்ஸ்" என்று குறிப்பிடுகிறது. ஒரு தனிப் பிரிவு 'யூனியன்-மாநில உறவுகளுக்கு' அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது, இதில் மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கு இடையே அதிகாரங்கள் நிர்வாக, சட்டமன்ற மற்றும் நிதி அதிகாரங்களின் வடிவத்தில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மையமும் மாநிலமும் அந்தந்த பகுதிகளில் மேலானதாக இருப்பதால், அவை அதிக அளவில் நல்லிணக்கத்தையும் சமநிலையையும் பேண வேண்டும். இதன் விளைவாக, இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ள பல பிரிவுகள் மத்திய-மாநில உறவுகளை பல்வேறு நிலைகளில் நிர்வகிக்க உதவுகின்றன. மத்திய மாநில உறவுகளின் வகைகள்:

இந்திய அரசியலமைப்பின் XI பகுதி மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக இணைப்புகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. பகுதி XII நிதி உறவுகளை நிர்வகிக்கும் சட்டங்களையும் கொண்டுள்ளது. மூன்று வகைகளைப் பற்றிய விரிவான விவாதம் பின்வருமாறு. சட்டமன்ற உறவுகள் கட்டுரைகள் 245-255 யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சட்டமன்ற உறவுகள், குறிப்பாக பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டமன்றங்கள் ஆகியவற்றைக் கையாள்கிறது. இது யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களின் சட்டமன்ற அதிகாரங்களின் நோக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்கிறது. விதிகளை பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலம், மாநில சட்டமன்றங்களின் மீது பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. வெவ்வேறு விதிகள் அவர்கள் சட்டமியற்றக்கூடிய பாடங்களை வரையறுக்கின்றன, மாநில மற்றும் தேசிய சட்டங்களுக்கிடையே உள்ள முரண்பாடுகளின் விளைவு, பாராளுமன்றத்தின் எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மற்றும் பல விதிகள். அட்டவணை VII, யூனியன் பட்டியல், மாநில பட்டியல் மற்றும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியல் ஆகியவற்றைக் குறிக்கிறது. நிர்வாக உறவுகள் பிரிவுகள் 256 முதல் 263 வரையிலான நிர்வாக உறவுகள், மத்திய அரசு மற்றும் பல மாநில அரசுகளுக்கு இடையே உள்ளவை உட்பட. இந்தியா கூட்டாட்சியாக இருந்தாலும், அது ஒற்றையாட்சிப் பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது, எனவே மாநில அரசுகள் நாடாளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்களைப் பின்பற்றுவதை உறுதிசெய்ய வேண்டும் மற்றும் அதை மீறி எந்த நிர்வாக

அல்லது நிர்வாக செயல்பாடுகளையும் செய்யக்கூடாது என்று 256 கூறுகிறது.

மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே மேம்பட்ட உறவுகளை ஏற்படுத்த, சர்க்காரியா கமிஷன் இரு நாடுகளுக்கும் இடையேயான நிர்வாக உறவுகளில் கூட்டுறவு கூட்டாட்சி முறைக்கு வாதிட்டது. கூட்டாட்சி மற்றும் மாநில அளவில் பணிபுரியும் பல கட்சிகள் அடிக்கடி கொந்தளிப்பு மற்றும் அவநம்பிக்கையை உருவாக்கி, திறமையற்ற நிர்வாகத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்பதால் இது மிகவும் முக்கியமானது. அரசியலமைப்பின் நிதி உறவு பகுதி XII, பிரிவுகள் 264 முதல் 293 வரை, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நிதி உறவுகளைக் கையாள்கிறது. இந்தியா ஒரு கூட்டாட்சி நாடு என்பதால், வரிவிதிப்பு விஷயத்தில் அதிகாரப் பகிர்வைக் கடைப்பிடிக்கிறது, மேலும் மாநிலங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வது மத்திய அரசின் பொறுப்பாகும். இதுபோன்ற அனைத்து இணைக்கப்பட்ட விதிகளும் இந்த ஆவணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அட்டவணை VII வரிகளை விதிக்கும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களின் திறனை விவரிக்கிறது. மேலும், இது மையம் மற்றும் மாநிலங்களால் விதிக்கப்படும் வரிகள் மற்றும் ஒதுக்கீடுகள், மாநிலங்களுக்கான மானியங்கள், கூடுதல் கட்டணம் மற்றும் பலவற்றைப் பற்றிய பல விதிமுறைகளைக் கொண்டுள்ளது. சரக்கு மற்றும் சேவை வரி, இரட்டை கட்டமைப்பு வரி, நிதி மைய-மாநில உறவின் சமீபத்திய உதாரணம்.

இந்தியாவில் மத்திய மாநில உறவுகள்

இந்திய அரசியலமைப்பு ஒற்றையாட்சி சார்பு கொண்ட கூட்டாட்சி. கூட்டாட்சி அமைப்பை வலுப்படுத்துவது, மாநில அரசுகளால் ஆளப்படும் மக்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதுடன் இந்தியாவின் ஒருமைப்பாட்டைக் காப்பாற்றுவதும் முக்கியம். இதன் விளைவாக, மத்திய-மாநில உறவுகள் அல்லது அந்தந்த அதிகாரங்கள், செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள் தொடர்பாக மத்திய அரசுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையேயான ஒப்பந்தங்கள் எப்போதும் முக்கியமானவை.

மத்திய அரசாங்கத்தில் சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நிதி அதிகாரங்கள் அதிக அளவில் குவிக்கப்படுவதால், மாநிலங்கள் பல பொறுப்புகளை சுமத்துகின்றன, ஆனால் போதுமான சுயாட்சி இல்லாததால், அடிப்படைக் கட்டமைப்பானது தொடர்கிறது. மாநிலப் பட்டியல் பாடங்களில் மத்திய அரசின் ஊடுருவல்கள் மற்றும் மாநிலச் சட்டமன்றங்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட முக்கியமான மசோதாக்களுக்கான ஒப்புதலைப் பெறுவதில் தாமதம் ஆகியவை தொடர்பான சட்டமன்றத் துறையில் உள்ள முக்கியப் பிரச்சினைகள். நிதித் துறையில், வளங்களைத் திரட்டுதல் மற்றும் ஒதுக்கீடு செய்தல் மற்றும் திட்டமிடல் போன்ற பொருளாதார முடிவெடுக்கும் முக்கியப் பகுதிகள் போன்ற விஷயங்களில்

மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகாரங்களை மையப்படுத்துவது தொடர்பான முக்கியப் பிரச்சினைகள்.

மத்திய-மாநில உறவுகளை மறுசீரமைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுத்து வரும் நிலையில், மத்திய அரசு 1983ல் சர்க்காரியா கமிஷனையும் அமைத்தது. இந்த கமிஷன் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பிக்க சுமார் ஐந்து ஆண்டுகள் ஆன நிலையில், அதன் பரிந்துரைகள் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பெரும்பாலான அடிப்படை பிரச்சினைகளை தீர்க்க முடியவில்லை. நிதித் துறையில் சில சிறிய முன்னேற்றங்களைத் தவிர வரியில்லா பத்திரங்களை வெளியிட நகராட்சிகளுக்கு அதிகாரம் வழங்குதல், சரக்கு வரி குறித்த முதல்வர்களின் முடிவுகளை ஆமோதித்தல், வரைவு கடன்களுக்கான காலக்கெடுவை சிறிது நீட்டித்தல் போன்றவை. சர்க்காரியா கமிஷனின் இந்த பரிந்துரைகள் கூட செயல்படுத்தப்படாதது வருத்தமளிக்கிறது. ஏறக்குறைய இரண்டு தசாப்தங்களுக்குப் பிறகு

மத்திய

அரசாலை

மத்திய - மாநிலத்தின் புதிய பிரச்சினைகளை ஆராய 27 ஏப்ரல் 2007 அன்று இந்தியாவின் முன்னாள் தலைமை நீதிபதியான நீதிபதி மதன் மோகன் பஞ்சியின் தலைமையில் மத்திய-மாநில உறவுகள் மீதான ஆணையத்தை இந்திய அரசு அமைத்தது. இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் சர்க்காரியா கமிஷன் கடைசியாக மத்திய-மாநில உறவுகளின் பிரச்சினையைக் கவனித்ததிலிருந்து, இந்தியாவின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களைக் கருத்தில் கொண்டு உறவுகள். ஆணையம், யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே தற்போதுள்ள ஏற்பாடுகள், சட்டமியற்றும் உறவுகள், நிர்வாக உறவுகள், ஆளுநர்களின் பங்கு, அவசரகால விதிகள், நிதி உறவுகள் உள்ளிட்ட அனைத்துத் துறைகளிலும் அதிகாரங்கள், செயல்பாடுகள் மற்றும் பொறுப்புகள் தொடர்பாக நீதிமன்றங்களின் பல்வேறு அறிவிப்புகளை ஆய்வு செய்து ஆய்வு செய்தது. பொருளாதார மற்றும் சமூக திட்டமிடல், பஞ்சாயத்து ராஜ் நிறுவனங்கள், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி நீர் உள்ளிட்ட வளங்களைப் பகிர்தல் போன்றவை. ஆணையம் 30 மார்ச் 2010 அன்று அரசிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஏழாவது தொகுதி அறிக்கையில்

273

பரிந்துரைகளை

வழங்கியது.

மையத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையிலான நிர்வாக உறவுகள்

மத்திய-மாநில உறவுகளை கட்டுப்படுத்துவதில் நிர்வாக உறவுகள் ஒரு முக்கிய அங்கமாகும். கட்டுரைகள் 256 மற்றும் 257, மற்றும் கட்டுரைகள் 356 மற்றும் 365 ஆகியவை மத்திய-மாநில தொடர்புகளின் கூறுகளைக் கையாளுகின்றன. சட்டப்பிரிவு 256 மற்றும் 257ன் கீழ் மாநிலத்திற்கு வழிகாட்டுதல்கள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை வழங்க மத்திய

அரசுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. 356வது பிரிவின் முழு நோக்கமும் எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியும் தன்னால் நிலையான அரசாங்கத்தை அமைக்க முடியாத நிலையில் அல்லது ஒரு மாநிலத்தை உருவாக்குவதுதான். மற்றொரு கட்சியுடன் கூட்டணி. 126 க்கும் மேற்பட்ட முறை பல்வேறு மாநிலங்களில் ஜனாதிபதி ஆட்சியின் சுவை. மறுபுறம், 365வது பிரிவு, அரசியலமைப்பின் விதிகளின்படி ஒரு மாநிலத்தின் அரசாங்கத்தை நடத்த முடியாத சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளது என்று ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. அதாவது, அரசு இணங்கத் தவறினால் தொழிற்சங்கத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில் கொடுக்கப்பட்ட எந்த வழிகாட்டுதல்களையும் செயல்படுத்தவும். 3 "எந்த திசை" என்ற வெளிப்பாட்டின் அர்த்தம், இந்த அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதிகளின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட்ட அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்துவதில் வெளியிடப்பட்ட எந்த உத்தரவும் என்று புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒன்றியம்.4 யூனியனின் நடைமுறையில் வழங்கப்பட்ட எந்தவொரு அரசியலமைப்பு வழிகாட்டுதலுக்கும் மாநில அரசு இணங்க மறுத்தால் அல்லது நடைமுறைக்கு வரும்போது, 356 வது பிரிவின் கீழ் கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு உறுப்பு 365 ஒரு தடையாக இருக்கலாம். இதன் விளைவாக, பிரிவு 365 வழங்கிய அசாதாரண அதிகாரங்கள் அவசியமானவை மட்டுமல்ல, மிகுந்த விருப்பத்துடன் மற்றும் கடுமையான நிகழ்வுகளில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். இதன் மூலம் சர்க்காரியா கமிஷன் 365வது பிரிவின் வெளிப்படையான பயன்பாட்டை நிரூபித்துள்ளது. அரசியலமைப்பின் விதிகள் 256, 257 மற்றும் 339(2) போன்ற எந்தவொரு விதிகளின் கீழும் அதன் நிறைவேற்று அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில் யூனியன் பிறப்பித்த உத்தரவு அல்லது, அவசரநிலையின் போது, ஆர்டிகல் 353 இன் கீழ், இணங்கவில்லை மாநில அரசு போதிய எச்சரிக்கை மற்றும் வாய்ப்பு இருந்தபோதிலும், 365வது பிரிவின் கீழ் குடியரசுத் தலைவர் சட்டப்பிரிவு 356ல் சிந்திக்கும் சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளது. மாநிலத்தின் பாதுகாப்பிற்கு ஆபத்தை விளைவிக்கும் வகையில் ஏதேனும் பொதுக் குழப்பம் ஏற்பட்டால், அத்தகைய சீர்குலைவு குறித்து மத்திய அரசுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது மாநில அரசின் கடமையாகும், அவ்வாறு செய்யத் தவறினால், அத்தகைய தோல்வி தடையாக இருக்கலாம். யூனியன் அரசாங்கத்தின் நிர்வாக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் பிரிவு 257(1) இன் கீழ் பொருத்தமான வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதை நியாயப்படுத்துதல். 257(1) பிரிவின் கீழ் யூனியன் நிர்வாகத்தால் அரசுக்கு வழங்கப்பட்ட அத்தகைய வழிகாட்டுதல், போதுமான எச்சரிக்கை இருந்தபோதிலும், கடைப்பிடிக்கப்படாவிட்டால், 356 வது பிரிவின் கீழ் கருதப்பட்ட சூழ்நிலை உருவாகியுள்ளதாக குடியரசுத் தலைவர் கருதலாம்.

மத்திய-மாநில நிர்வாக அரசியலமைப்பு விதிகளின்படி மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே நிர்வாக அதிகாரங்களைப் பிரித்தல்:

- யூனியனிலிருந்து மாநில அரசுகளுக்கு வழிகாட்டுதல்கள்: பிரிவு 256 இன் கீழ், தொழிற்சங்கத்தின் நிர்வாக அதிகாரம் மாநிலங்கள் இணங்குவதற்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்கு நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. யூனியனின் அதிகாரம் ஒரு மாநிலத்தை அதன் நோக்கத்திற்கு அவசியமானதாக உணரும் வகையில் கட்டுப்படுத்தும் எல்லைக்கு செல்கிறது.

எடுத்துக்காட்டாக, தேசிய அல்லது இராணுவ முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்ட தகவல்தொடர்பு வழிமுறைகளை உருவாக்குதல் மற்றும் பராமரித்தல் மற்றும் மாநிலத்திற்குள் ரயில்வேயின் பாதுகாப்பிற்கான வழிகாட்டுதல்களை தொழிற்சங்கம் வழங்க முடியும்.

நாடு முழுவதும் சட்டமியற்றும் சட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படுவதை உறுதி செய்வதற்கு இது மிகவும் முக்கியமானது. வழிகாட்டுதல்களுக்கு இணங்காததால், யூனியன் 356 வது பிரிவை செயல்படுத்தி, மாநிலத்தில் ஜனாதிபதியின் கட்டுப்பாட்டை திணித்து, மாநில நிர்வாகத்தை எடுத்துக் கொள்ளும் சூழ்நிலை ஏற்படலாம்.

- மாநிலங்களுக்கு தொழிற்சங்க செயல்பாடுகளை பிரதிநிதித்துவம் செய்தல்: பிரிவு 254 இன் படி, குடியரசுத் தலைவர், தொழிற்சங்க நிர்வாக அதிகாரத்தின் வரம்பிற்குள் வரும் எந்தவொரு விஷயத்திற்கும் தொடர்புடைய செயல்பாடுகளை நிபந்தனையுடன் அல்லது நிபந்தனையின்றி மாநில அரசாங்கத்திற்கு வழங்கலாம். ஓரத்து (2) இன் கீழ், யூனியன் சட்டங்களை அமலாக்குவதற்கு அரசு இயந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கும், மாநிலத்திற்கு அதிகாரங்கள் மற்றும் கடமைகளை வழங்குவதற்கும் பாராளுமன்றத்திற்கு உரிமை உண்டு. ஒரு மாநிலம், யூனியன் அரசாங்கத்தின் ஒப்புதலுடன் யூனியனுக்கு நிர்வாக செயல்பாடுகளை வழங்க முடியும்.

- அனைத்திந்திய சேவைகள்: மத்திய மற்றும் மாநில சேவைகள் தவிர, அரசியலமைப்பின் 312வது பிரிவு, யூனியன் மற்றும் மாநிலங்கள் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவான "அனைத்திந்திய சேவைகளை" நிறுவுவதற்கு வழங்குகிறது. அகில இந்திய சேவைகளின் அதிகாரிகளை இடைநீக்கம் செய்ய மாநிலத்திற்கு உரிமை உண்டு. அவர்களை நியமிக்கவும், அவர்கள் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கவும் இந்திய

ஜனாதிபதிக்கு மட்டுமே அதிகாரம் உள்ளது.

- இராணுவம் மற்றும் துணை இராணுவப் படைகளின் நிலைநிறுத்தம்: மாநில நிர்வாகத்தின் நோக்கங்களுக்கு எதிராகவும், சூழ்நிலைகள் கோரினால், இராணுவம் மற்றும் துணை ராணுவப் படைகளை தொழிற்சங்கத்தால் ஒரு மாநிலத்தில் நிலைநிறுத்த முடியும்.

- இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கான கூட்டுப் பொதுச் சேவை ஆணையத்தின் அரசியலமைப்பு: யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் (யுபிஎஸ்சி) மற்றும் மாநில அரசுப் பணியாளர் தேர்வாணையம் ஆகியவற்றைத் தவிர, கூட்டுப் பொதுச் சேவை ஆணையத்தை அரசியலமைப்பு வழங்குகிறது. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்கள் அந்தந்த சட்டமன்றங்களில் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் ஒரு கூட்டு ஆணையத்தை உருவாக்க ஒப்புக்கொண்டால், பாராளுமன்றம் சட்டப்படி ஒன்றை உருவாக்கலாம். ஆணைக்குழுவின் கட்டமைப்பு அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிக்கிறது.

குறிப்பிட்ட தகுதிகளைக் கொண்ட விண்ணப்பதாரர்கள் தேவைப்படும் எந்தவொரு சேவைக்கும் கூட்டு ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும் UPSC அவர்களுக்கு உதவுமாறு மாநிலங்கள் கோரலாம் என்று அரசியலமைப்பில் ஒரு பிரிவு உள்ளது.

- நீதித்துறை அமைப்பு: நமது கூட்டாட்சி அமைப்பின் ஒரு தனித்துவமான அம்சம் ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பாகும். இரண்டு வகையான அரசு மற்றும் இரட்டை அதிகாரங்களைக் கொண்ட கூட்டாட்சி வடிவ அரசாங்கத்தை நாம் கொண்டிருந்தாலும், நீதி நிர்வாகத்தில் இரட்டை முறை இல்லை. நீதிமன்றங்களின் படிநிலையின் உச்சத்தில் உச்ச நீதிமன்றத்துடன் யூனியன் மற்றும் மாநில சட்டங்கள் இரண்டையும் நிர்வகிப்பதற்கு ஒற்றை ஒருங்கிணைந்த நீதிமன்றங்கள் இருப்பதால் இது தெளிவாகிறது.

- மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில்: இந்தியா என்பது மாநிலங்களின் ஒன்றியமாகும், இதில் மையம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது, ஆனால் அதே நேரத்தில் கொள்கை அமலாக்கத்திற்காக மாநிலங்களைச் சார்ந்துள்ளது. அரசமைப்புக்கு இடையேயான ஒத்துழைப்பை

ஊக்குவிப்பதற்கான வழிமுறைகள் மற்றும் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே பயனுள்ள ஆலோசனைகள், அனைத்து முக்கிய தேசிய கொள்கைகளும் உரையாடல், கலந்துரையாடல் மற்றும் ஒருமித்த கருத்து மூலம் உருவாக்கப்படுவதை உறுதி செய்யும் வழிமுறைகள் அரசியலமைப்பில் அடங்கும். மாநிலங்களுக்கிடையேயான கவுன்சில் அமைப்பது அத்தகைய ஒரு முறையாகும். அரசியலமைப்பின் பிரிவு 263, கவுன்சிலின் செயல்பாடுகளின் தன்மையைக் குறிப்பிட ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் அளிக்கிறது. மாநிலங்களுக்கிடையில் ஏதேனும் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டால் அவற்றை ஆராய்ந்து ஆலோசனை வழங்குவது கவுன்சிலின் பொறுப்பாகும். மேலும், இது பரஸ்பர ஆர்வமுள்ள தலைப்புகளை ஆராய்ந்து விவாதிக்கலாம்.

- மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நீர் சர்ச்சைகள்: இந்தியாவில் பல மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதிகள் உள்ளன, அவற்றின் ஒழுங்குமுறை மற்றும் வளர்ச்சி மாநிலங்களுக்கு இடையேயான செயல்பாட்டின் ஆதாரமாக உள்ளது. இவை பாசனம் மற்றும் மின் உற்பத்திக்காக மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதிகளின் நீரின் பயன்பாடு, கட்டுப்பாடு மற்றும் விநியோகம் தொடர்பானவை. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில், ஒரு மாநிலத்திற்குள் உள்ள நீர் தொடர்பான விஷயங்கள் மாநிலப் பட்டியலிலும், மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நதி நீர் தொடர்பான விஷயங்கள் யூனியன் பட்டியலிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தீர்க்கப்படாத நதிநீர்ப் பிரச்சனையின் இந்தப் பிரச்சனையைக் கருத்தில் கொண்டு, அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் அதைக் கையாளும் அதிகாரத்தை, பாராளுமன்றத்திற்கு மட்டுமே அளித்துள்ளனர். எனவே, நீரைப் பயன்படுத்துதல், விநியோகம் செய்தல் அல்லது கட்டுப்படுத்துதல் தொடர்பான எந்தவொரு சர்ச்சை அல்லது புகாரையும் தீர்ப்பதற்கு நாடாளுமன்றம் சட்டப்படி வழிவகை செய்யலாம். 1956 ஆம் ஆண்டு மாநிலங்களுக்கிடையிலான நீர்ப் பிரச்சனைகள் சட்டம் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டது. இதன்படி அவை குறிப்பிடப்படும் நீர் பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்காக தீர்ப்பாயங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

இந்தியாவில் மத்திய மாநில மோதல்கள்

நமது ஜனநாயக கட்டமைப்பின் ஒரு முக்கிய அங்கமான கூட்டாட்சி, இந்திய அரசியலமைப்பின் 245-263 பிரிவுகளில் இருந்து அதன் அதிகாரத்தைப் பெறுகிறது. மேற்கூறிய விதிகளின்படி, அதிகாரம் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே தெளிவாக சட்டமன்ற, நிர்வாக மற்றும் நிதிப் பணிகளாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், அரசியலமைப்பின் 7 வது அட்டவணை மூன்று பட்டியல்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: யூனியன் பட்டியல், மாநில பட்டியல் மற்றும் ஒரே நேரத்தில் பட்டியல், இது பாராளுமன்றம் மற்றும் மாநில சட்டசபைகளின் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் பற்றிய விரிவான தகவல்களை வழங்குகிறது. மத்திய-மாநில உறவுகள் பற்றிய ஆய்வு வற்றாத ஆர்வமாக உள்ளது, ஏனெனில் இரு நிலைகளில் உள்ள அரசாங்கங்கள் நீர் புகாத பெட்டிகளில் செயல்பட முடியாது மற்றும் செயல்படாது, எனவே அவற்றுக்கிடையே தொடர்பு இருக்க வேண்டும். எனவே, இத்தகைய வெளிப்படையான வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், மையத்தின் பொருள்- மாநிலங்களவையில் கருத்து வேறுபாடுகள் நீடித்தன.

பொதுவாக, மாநிலப் பட்டியலின் கீழ் வரும் பிரச்சினைகளில் சட்டங்களை இயற்றுவதன் மூலம், மாநிலத்தின் அதிகாரத்தை மத்திய அரசு மீறும் போது அல்லது மாநிலத்தின் சட்ட அல்லது அரசியலமைப்பு உரிமைகளை பாதிக்கும் வேறு ஏதேனும் சட்டங்களை மத்திய அரசு உருவாக்கும் போது இத்தகைய கருத்து வேறுபாடுகள் வெளிப்படுகின்றன. கோவிட்-19 தொற்றுநோயின் வெளிச்சத்தில் செயல்படுத்தப்பட்ட பேரிடர் மேலாண்மைச் சட்டம், 2005, மத்திய-மாநில மோதலுக்கு மிகவும் சமகால உதாரணம். பொது சுகாதாரம் என்பது நாடாளுமன்றத்தால் சட்டம் இயற்ற முடியாத மாநில விஷயமாக இருந்தாலும், மத்திய வழிகாட்டுதல்கள் மாநிலங்களுக்குக் கட்டுப்படுவதால், இந்தச் சட்டம் மாநிலங்களிடையே அதிருப்தியை ஏற்படுத்துகிறது. மற்றொரு உதாரணம், மதச்சார்பின்மையின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் கொள்கையை மீறும் குடியரிமை திருத்தச் சட்டம், 2019 ('CAA') ஐ எதிர்த்து யூனியனுக்கு எதிராக கேரள அரசு 131 வது பிரிவின் கீழ் சமீபத்தில் தாக்கல் செய்த வழக்கு.

இதைத் தொடர்ந்து சத்தீஸ்கர் அரசு அதே சட்டப்பிரிவின் கீழ் தேசிய புலனாய்வுச் சட்டம், 2008 ('என்ஐஏ') ஐ எதிர்த்து வழக்குத் தொடுத்தது, "காவல்" என்பது மாநிலப் பாடமாக இருந்தும் மத்திய அரசால் நிறைவேற்றப்பட்டது. மாநிலத்தின் உரிமையை ஆக்கிரமிக்கும் மத்திய சட்டங்கள் இயற்றப்படுவதற்குப் பின்னால் உள்ள உத்வேகம், 131வது பிரிவின் தெளிவின்மையின் காரணமாக எழுகிறது, இது பின்விளைவுகளைப் பற்றி கவலைப்படாமல் சட்டங்களைத் திருத்தவோ அல்லது நிறைவேற்றவோ பாராளுமன்றத்திற்கு வாய்ப்பளிக்கிறது. 7 அரசியலமைப்பின் 131வது பிரிவு கூட்டுறவு கூட்டாட்சியின் உணர்வை நிலைநிறுத்துகிறது. கட்டுரையின்படி, மாநிலங்களுக்கு

இடையே அல்லது யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு அசல் அதிகாரம் உள்ளது. 8 பிரிவு 131-ன் கீழ் வழக்குத் தாக்கல் செய்வதற்கு முன்நிபந்தனை கட்சிகளுக்கு இடையே ஒரு சர்ச்சை இருப்பது. மேலும், தகராறில் சட்டப் பிரச்சினை அல்லது சட்டப்பூர்வ அல்லது அரசியலமைப்பு உரிமைக்கு அப்பாற்பட்ட உண்மையின் கேள்வியை உள்ளடக்கியிருக்க வேண்டும், மேலும் சட்ட உரிமைகள் ஆபத்தில் இருக்கும் வரை அரசியல் மோதலை சேர்க்கக்கூடாது. முதன்மையான பார்வையில், பிரிவு 131 தெளிவற்றதாகத் தெரிகிறது, ஆனால் அது தொடர்பான வழக்குகளை நாம் ஆராயும்போது சட்டச் சிக்கல் எழுகிறது. பல ஆண்டுகளாக, உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு மாநிலம் ஒரு மத்திய சட்டத்தின் மீது 131வது பிரிவின் கீழ் மேல்முறையீடு செய்யலாமா என்பது குறித்து முரண்பாடான தீர்ப்புகளை வழங்கியது. மத்தியப் பிரதேச மாநிலம் v யூனியன் ஆஃப் இந்தியா 9, மத்திய சட்டங்கள் அரசியலமைப்பின் 32 மற்றும் 262 இன் கீழ் ரிட் மனுக்களாக மட்டுமே சவாலுக்கு உட்படுத்தப்பட முடியும் என்றும், சட்டப்பிரிவு 131 இன் கீழ் நீதிமன்றத்தின் அசல் அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டது அல்ல என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. இருப்பினும், மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அது முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட தீர்ப்பை ஏற்கவில்லை, மத்திய-மாநிலப் பிரச்சனையைக் கையாள்வதற்கான பிரிவு 32 க்கு கூடுதலாக 131வது பிரிவு செயல்படுகிறது என்று வாதிட்டது. மேலும், 131வது பிரிவின் கீழ் ஒரு மத்திய சட்டத்தின் அரசியலமைப்புச் சட்டப்பூர்வ தன்மையை கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது என்று நீதிமன்றம் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி கூறியது. முன்கூட்டிய தீர்ப்பை ரத்து செய்ய தேவையான பெஞ்ச் பலம் நீதிமன்றத்திற்கு இல்லாததால், முடிவை பெரிய அமர்வுக்கு ஒத்திவைத்தது. இருப்பினும், வழக்கு இன்னும் தெளிவாக இல்லை என்பதால், இரண்டு தீர்ப்புகளும் எதிர்கால குறிப்புகளுக்கு ஒரு முன்னோடியாக பயன்படுத்தப்படலாம். இது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான மோதலை அதிகப்படுத்துகிறது, ஏனெனில் பிந்தையவரின் அதிகாரத்தை மீறும் சட்டங்களை பாராளுமன்றம் உருவாக்க முடியும். மேற்கு வங்க மாநிலம் வெர்சஸ் யூனியன் ஆஃப் இந்தியா 10, பிரிவு 131-ன் கீழ் மத்திய சட்டங்களை எதிர்த்துப் போட்டியிடுவதற்கான மாநில அதிகாரத்தைப் பற்றி வெளிப்படையாகக் கையாளவில்லை, ஆனால் அதன் நடவடிக்கைகள் கையில் உள்ள சர்ச்சைக்கு ஒரு பதிலை அளிக்கின்றன. இந்த வழக்கில் நீதிமன்றம் சட்டப்பிரிவு 131 இன் அரசியலமைப்பின் சட்டப்பூர்வமான தன்மையைக் குறிப்பிடவில்லை, ஆனால் அதே விதியின் கீழ் மத்திய அரசுக்கு எதிரான மாநிலத்தின் கோரிக்கையை விசாரிக்கும் அதன் முடிவு, அரசியலமைப்பு பாராளுமன்ற சட்டங்களை சவால் செய்ய மாநிலத்தை அனுமதிக்கிறது என்பதை நிரூபிக்கிறது.

சட்டப்பிரிவு 131ஐ விளக்குவதற்கு உதவக்கூடிய ஒரு முடிவு இருந்தபோதிலும், ஜார்கண்ட் மாநிலம் v பீகார் மாநிலம் 11 அதை முற்றிலுமாக புறக்கணிக்க முடிவுசெய்தது, ஏனெனில் கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றம் சட்டத்தின் அரசியலமைப்பு சட்டப்பூர்வ தன்மையை 131வது பிரிவின் கீழ் விசாரிக்கவில்லை. சட்டப்பிரிவு 131 ஆல் எழுப்பப்பட்ட சட்டச் சிக்கல்கள் குறித்து உச்ச நீதிமன்றம் ஒரு பெரிய பெஞ்சைக் கூட்டி தீர்ப்பளிக்க வேண்டும். மையத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையிலான பதற்றத்தின் முக்கிய பகுதிகள்: அரசியலமைப்பு மத்திய அரசுக்கு அதிக அதிகாரம் அளிக்கிறது, மேலும் மாநில நிர்வாகத்தில் அவர்கள் தலையிடுவது மத்திய-மாநில உறவில் கடுமையான சிக்கல்களை உருவாக்கியுள்ளது.

பின்வருபவை முக்கியமானவை:

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி விதிப்பு:

கடுமையான நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்கவும் கடைசி முயற்சியாகவும் 356வது பிரிவின் கீழ் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி விதிக்கப்பட்டது. இருப்பினும், இது பல முறை தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது:

சட்டசபையில் பெரும்பான்மை உள்ள மாநில அரசை டிஸ்மிஸ் செய்தல் ஒரு பக்கச்சார்பற்ற கருத்தில் பேரவையை இடைநிறுத்துவது மற்றும் கலைப்பது. தேர்தல் முடிவு முடிவடையாத நிலையில் எதிர்க்கட்சிகளுக்கு ஆட்சி அமைக்க வாய்ப்பளிக்கவில்லை.

சபையில் தோல்வியை எதிர்பார்த்து ஒரு அமைச்சு ராஜினாமா செய்தபோது எதிர்க்கட்சிகளுக்கு அரசாங்கத்தை அமைப்பதற்கான வாய்ப்பை மறுப்பது.

சபையில் ஒரு அமைச்சகம் தோற்கடிக்கப்பட்ட பிறகும் எதிர்க்கட்சிகளை ஆட்சி அமைக்க அனுமதிக்கவில்லை.

1980 ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசில் ஜனதா அரசு ஒன்பது மாநிலங்களில் காங்கிரஸ் ஆட்சியை டிஸ்மிஸ் செய்தபோது இந்த விதி தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதற்கான தெளிவான எடுத்துக்காட்டு.

மத்தியப் படைகளின் நிலைநிறுத்தம்:

பல சமயங்களில், மாநில அரசைக் கலந்தாலோசிக்காமல், சில சமயங்களில் சம்பந்தப்பட்ட மாநிலத்தின் விருப்பங்களுக்கு எதிராகவும், அமைதியையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாக்க, மாநிலங்களுக்குள் துணை ராணுவப் படைகளை மத்திய அரசு அனுப்புகிறது.

மசோதாவின் இடஒதுக்கீடு

குடியரசுத் தலைவரின் ஒப்புதலுக்காக ஒரு மாநில சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்பட்ட மசோதாவை ஆளுநருக்கு ஒதுக்குவது சர்ச்சைக்குரிய மற்றொரு ஆதாரமாகும் , ஏனெனில் ஒரு ஆளுநர் வழக்கமாக ஒரு மாநில அமைச்சகத்தின் ஆலோசனைக்கு எதிராக ஒரு மசோதாவை ஒதுக்குவார் , ஆனால் மத்திய ஆலோசனையின் பேரில் அரசாங்கம். ஒரு கவர்னர் இந்த அதிகாரத்தை மத்திய அரசின் நலன்களுக்காக அடிக்கடி பயன்படுத்துகிறார்.

வரிவிதிப்பு அதிகாரம்:

பற்றாக்குறை நிதியளிப்பு , நாட்டிலுள்ள ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட பணச் சந்தையில் கடன்கள் மற்றும் வெளிநாட்டு உதவியின் மூலம் வழங்கப்படும் பரந்த வளங்களை மத்திய கட்டுப்படுத்துகிறது. கூடுதலாக, மத்திய அரசு வரிகளில் கூடுதல் கட்டணம் வசூலிக்கலாம் மற்றும் அவசர காலங்களில் கூடுதல் நிதி திரட்டலாம். மறுபுறம், மாநிலங்கள் தங்கள் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்கு போதுமான ஆதாரங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை மற்றும் சில சமயங்களில் தங்கள் சொந்த வளங்களைத் திரட்டுவதில் தோல்வியடைந்தன. இதனால், மாநிலங்கள் மையத்தை நம்பியே உள்ளன.

சட்டரீதியான மற்றும் விருப்பமான மானியங்கள்:

மத்திய அரசின் நிதியை மாநிலங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கான நான்கு முறைகள் உள்ளன, அதாவது, வருமானத்தின் மீதான யூனியன் வரிகளை கட்டாயமாகப் பகிர்வது, சில யூனியன் வரிகள் மற்றும் முழுவதுமாக மாநிலங்களுக்கு ஒதுக்குதல் , யூனியன் கலால் வரிகளை அனுமதிப்பது , நிதி உதவி வழங்குவதற்கான ஏற்பாடு. மானியங்கள் மற்றும் கடன்கள் வடிவில் மாநிலங்கள்.

மத்திய, மாநில அரசுகளின் நிதியை ஒழுங்குபடுத்தவும் , ஒருங்கிணைக்கவும், ஒருங்கிணைக்கவும் நிதி ஆயோக் அமைக்கப்பட்டாலும் , திட்டக் கமிஷன் நிதி ஆயோக்கின் அதிகாரத்தை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தியுள்ளது. திட்டக் கமிஷன் ஒரு மத்திய அமைப்பாக இருப்பதாலும் , மானிய உதவிக்கான ஏற்பாடுகள் அரசியல் நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படுவதாலும் , அரசியல் கட்சிக் கருத்தின் அடிப்படையில் மத்திய அரசு பாரபட்சம் காட்டுவதாக ஒரு பொதுவான எண்ணம் உள்ளது.

பொருளாதார திட்டமிடல்:

திட்டமிடல் என்பது இந்திய அரசியல் அமைப்பை அதிக மையப்படுத்தலை நோக்கித் தள்ளும் நோக்கம் கொண்டது. தொடக்கத்தில் மாநிலப் பட்டியலில் இருந்த தொழில்கள் தொடர்பான ஏற்பாடு , பொது நலன் கருதி , அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில்

திருத்தம் செய்யாமல் யூனியன் பட்டியலுக்கு மாற்றப்பட்டது. தேசிய திட்டமிடல் என்ற பெயரில், அரசியல் காரணங்களுக்காக, மாநிலத்தின் முக்கிய திட்டங்களுக்கான நிதியை, மத்திய அரசு தாமதப்படுத்துவதாகவும் கூறப்படுகிறது.

இந்தியாவில் மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான நிர்வாக உறவு காலனித்துவ ஆட்சியின் போது உருவாகியுள்ளது. சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, இந்திய அரசியலமைப்பு சாதாரண நேரங்கள் மற்றும் அவசரநிலைகள் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையேயான உறவுமுறையை வழங்கியது. சாதாரண காலங்களில், கூட்டாட்சி அரசியல் இரட்டை அரசாங்கத்தின் கொள்கையில் செயல்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. கடந்த காலத்தில் அதிக மையப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கத்தின் வரலாறு, 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டத்தின் செல்வாக்கு மற்றும் தேசிய ஸ்திரத்தன்மை, அமைதி மற்றும் நல்லிணக்கம் பற்றிய நமது நிறுவன தந்தைகளின் அக்கறை ஆகியவை அதிகாரப் பகிர்வுக்கான அரசியலமைப்பு ஏற்பாட்டை ஏற்றுக்கொள்ள வழிவகுத்தது. தொழிற்சங்கத்திற்கு ஆதரவாக பின்னர், உண்மையான ஆட்சியின் போது, அரசியல் சக்திகள் இந்திய அரசியலையும், மத்திய மேலாதிக்கத்தையும் குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சியின் மூலம் மறுவடிவமைக்கத் தொடங்கின மற்றும் பிற விதிகள் கூட்டாட்சி அமைப்பின் திறம்பட செயல்படுவதற்கு தீங்கு விளைவித்தன. பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் யூனியன் மற்றும் மாநில அளவில் ஆட்சிக்கு வந்ததால், மத்திய மேலாதிக்கத்தின் நிகழ்வு தொடர்ந்து மாநிலங்களின் தாக்குதலுக்கு உட்பட்டது.

மத்திய-மாநில உறவுகளின் அரசியல், 'மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள்'; 'மாநிலங்களுக்கு அதிக நிதி ஆதாரங்கள்' மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பை மறுவடிவமைப்பதற்கான கூச்சல் போன்ற பிரச்சினைகளைச் சுற்றியே சுழன்றது. மாநிலங்களின் கோரிக்கைகளுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, கூட்டாட்சி அமைப்பின் செயல்பாட்டை மறுபரிசீலனை செய்ய அமைக்கப்பட்ட சர்க்காரியா கமிஷன் பொருத்தமான அரசியலமைப்பு மாற்றங்களை பரிந்துரைத்தது, ஆனால் அதில் கணிசமான எதுவும் வெளிவரவில்லை. ஆனால் வரும் ஆண்டுகளில் 'கட்டுப்பாடு' என்பதை விட 'ஒருமித்த கருத்து' என்பது வரும் ஆண்டுகளில் மத்திய-மாநில நிர்வாக உறவின் மேலாதிக்க முன்னுதாரணமாக இருக்கும் என்று தெரிகிறது.

பரிந்துரைகள்

அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபடி, மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாகத் துறைகளில் அதிகாரங்களின் பகிர்வு அவற்றின் நோக்கத்தில் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அதே நேரத்தில், மத்திய

மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான ஒத்துழைப்பை எளிதாக்குவதற்கான வழிமுறைகளை அரசியலமைப்பு உள்ளடக்கியுள்ளது. அகில இந்திய சேவைகளை நிறுவுதல், இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களுக்கு ஒரு கூட்டு பொது சேவை ஆணையத்தை உருவாக்குதல் மற்றும் ஒருங்கிணைந்த நீதித்துறை அமைப்பு ஆகியவை இதில் அடங்கும். மானியங்கள் மற்றும் நிதி ஆணையத்தை நிறுவுதல் போன்ற மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே இணக்கமான நிதி உறவுகளை உத்தரவாதப்படுத்துவதற்கு அரசியலமைப்பு போதுமான வழிமுறைகளைக் கொண்டுள்ளது. தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்தால் மாநிலங்களுக்கு இடையேயான கவுன்சில் அமைப்பது, நாட்டில் அமைதி மற்றும் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதில் யூனியன் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையே இணக்கமான உறவுகளை ஏற்படுத்துவதற்கான குறிப்பிடத்தக்க நடவடிக்கையாக கருதப்படுகிறது. அதன் கைகளில் சில அதிகாரங்கள் மையப்படுத்தப்பட்டதன் காரணமாக இந்த மையம் பல ஆண்டுகளாக வலுவாக வெளிப்பட்டது. அமலாக்கத்திற்கான கட்டாய அனுமதியின் ஆதரவுடன் மாநிலங்களுக்கு வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதன் மூலம், ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதில் மாநிலங்கள் மீது மேற்பார்வைக் கட்டுப்பாட்டைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் அவசரநிலைகளை அறிவிப்பதன் மூலம், யூனியன் மாநிலங்கள் மீது அதன் கட்டுப்பாட்டை செலுத்துகிறது. மத்திய-மாநில உறவுகளுக்கான சர்க்காரியா கமிஷன் சில அரசியலமைப்பு மாற்றங்களை பரிந்துரைத்தது, இது மத்திய மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான உறவை மென்மையாக்கும். நமது கூட்டாட்சி அமைப்பை அரசியல் மற்றும் நிர்வாக ரீதியாக பரவலாக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.